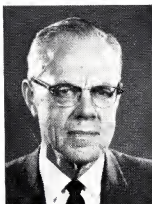




DE STER

Nr. 11 · November 1970 · 70e Jaarling



Een inspirerende boodschap

DOOR RICHARD L. EVANS

van de Raad der Twaalfen

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

Nr. 11 · November 1970
70e Jaargang

Redacteur:

Peter Dalebout, president der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N. H.).

Coördinator:

H. Gout
Kerkelijk Vertaalbureau
Radesingel 26,
Groningen.

Correspondent voor de Hollandse
Ring: R. L. Schuurman,
Wagenbergstraat 77, Rotterdam.

„De Ster”, uitgegeven door De
Kerk van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen, ver-
schijnt eenmaal per maand.
Abonnementprijs: f. 6,— per half
jaar f. 12,— per jaar.

Gironummer

Voor leden van de Nederlandse
Zending: 240615 — t. n. v. Neder-
landse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)

Voor leden van de Hollandse Ring:
1673338 t. n. v. Administratie DE
STER, Amstelveen.

Nadruk van de in dit nummer voor-
komende clichés is verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland.

Overal is verzoeking. De gelegenheid om goed of kwaad te doen is overal, maar wij mogen de verzoeking niet verzoeken. Het is zoals een geestig opmerker eens heeft gezegd: „Sommige mensen laten, als ze de verzoeking ontlopen, een adres achter waarop ze voortaan bereikbaar zijn.” Als wij niets verkeerd willen doen, mogen we zelfs de gedachte aan het verkeerde niet koesteren. Als wij niet door verzoeking willen worden achtervolgd, moeten wij niet doen alsof wij er belang in stellen. Er is nog nooit iemand in een afgrond gevallen, die nooit dicht bij de rand daarvan kwam.

Laat het ons gezegd wezen dat onze Vader in de hemel geen theoreticus is. De schepping wordt niet door middel van theorieën in stand gehouden. De terugkeer van de lente is geen theoretisch gebeuren, en evenmin de groei van zaadkorrels. De natuurlijke, zedelijke en geestelijke wetten zijn nog altijd van kracht. De geboden zijn ook steeds geldig. Niemand heeft ze ooit herroepen. Niemand heeft het recht daartoe, behalve God, Die ze gegeven heeft. Wanneer onze Vader ons dan ook raad of geboden geeft, kunnen wij er wel zeker van zijn dat ze voor ons van levensbelang zijn.

Leven wij zus, dan krijgen wij een bepaald resultaat; leven wij zo, dan krijgen wij een ander resultaat. God zegene u, mijn geliefde jonge vrienden. Leef niet volgens praatjes van horen zeggen. Draaf niet doelloos heen en weer op zoek naar iets dat al gevonden is. Leef niet naar de spitsvondige drogredenen en de verleidingen van deze tijden. Leef overeenkomstig de raadgevingen en geboden die God heeft gegeven, en vind de vrede en het geluk die ten deel vallen aan hen die een bedachtzaam, biddend en rein leven leiden. ○

INHOUD

Onze liefdevolle zorg voor alle kinderen van onze hemelse Vader,	
president Joseph Fielding Smith	323
De plechtige bijeenkomst, Jay M. Todd	325
Statistisch verslag over 1969	327
Het werkelijke bestaan van God, ouderling Howard W. Hunter	328
Van zwakheid tot kracht, president Hartman Rector jr.	330
Eerlijk duurt het langst, ouderling Theodore M. Burton	332
Laat ons moedig zijn, president N. Eldon Tanner	335
Tiendebetaling, bisschop John H. Vandenberg	337
De geest getuigt welsprekend, ouderling Boyd K. Packer	338
Maar gewoon leraar, ouderling Thomas S. Monson	341
Sara M. Tanner — een leven vol toewijding aan huisgezin en Kerk, Eleanor Knowles	344
Zaligheid is een familie-aangelegenheid, president Bruce R. McConkie	346
Onze woorden zijn beter dan ons voorbeeld, Richard L. Evans	352

DE kleine STER:

Keesje-te-klein en de eerste schooldag, Kathleen C. Phillips	81
David, de herdersjongen, Dorothy O. Barker	85

OP DE OMSLAG reproduceren wij deze maand een schilderij van de schilder Tom Lovell, dat een beeld geeft van de verlening van het Aäronische Priester-
schap aan Joseph Smith en Oliver Cowdery door Johannes de Doper.

De beeldende kunstenaar heeft zorgvuldig de waarde bepaald van de histo-
rische gegevens over dit geweldige ogenblik in de geschiedenis van de Kerk en
tevens een studie gemaakt van de foto's van de oevers van de Susquehannar-
vier, die zijn vervaardigd aan de hand van de glasnegatieven van de meer dan
tachtig jaar geleden genomen foto's. Met andere afbeeldingen zal dit schilderij
een plaats krijgen in het nieuwe bezoekerscentrum van Independence (Missouri).

Onze liefdevolle zorg voor alle kinderen van onze hemelse Vader

DOOR PRESIDENT JOSEPH F. SMITH

Mijn geliefde broeders en zusters, ik ben onuitsprekelijk dankbaar voor de zegeningen die de Heer heeft geschonken aan mij, aan de trouwe leden van Zijn Kerk in de verschillende landen van de wereld en aan al Zijn kinderen, overal. Ik dank Hem voor het leven en de bediening van alle goede en grote mannen die Hij geroepen heeft om in deze laatste dagen de aangelegenheden van Zijn koninkrijk te besturen.

Inzonderheid moge ik uitspreken hoezeer wij president David O. McKay in ons midden missen. Zoals wij allen weten, was hij een man van grote geestkracht, een geboren leider, een man die bij zijn volk geliefd was en door de wereld geëerd. Tot in lengte van dagen zullen er mensen opstaan en zijn naam gelukkig prijzen. (Zie Ps. 72:17 en Spr. 31:28.)

President McKay heeft ons dikwijls in herinnering gebracht dat wij een zending hebben tegenover heel de wereld, terwille van de vrede, de hoop, het geluk en het tijdelijk en eeuwig behoud van alle kinderen van onze hemelse Vader.

Vele volkeren in tal van landen heeft hij in de gelegenheid gesteld meer onderwijs te volgen, zoals op Hawaï, de eilanden van de Stille Zuidzee, in Latijns-Amerika en op uitgebreide schaal onder de Amerikaanse Indianen. Gedurende zijn opmerkelijke, verreikende bestuur heeft hij ernaar gestreefd de bewoners van heel de wereld zoveel mogelijk tot zegen te zijn.

Ik zou u dan ook willen zeggen, mijn geliefde broeders en zusters, dat ik weet dat de Heer een welgevallen had in de wereldwijde, vooruitziende leiding van president McKay, en met al mijn overredingskracht wil ik dit volk aansporen zijn handen te blijven uitstrekken naar alle kinderen van onze hemelse Vader, overal ter wereld, en hun tot zegen te zijn in hun leven.

Het zij mij vergund u te zeggen hoe verheugd wij allen zijn met het toegenomen begrip van de zijde van andere geloofsrichtingen en de plezierige betrekkingen daarmee. Ik vertrouw en bid dat deze heilzame betrekkingen van welgezindheid en christelijke gemeenschap zich zullen uitbreiden tot zegen van allen die erdoor getroffen worden.

Ik denk dat als alle mensen wisten en begrepen wie zij eigenlijk zijn, zich bewust waren van hun goddelijke oorsprong en van de onbegrensde mogelijkheden die tot hun erfdeel behoren, zij dan gevoelens van welwillendheid en verwantschap jegens elkaar zouden koesteren, waardoor

hun hele levenshouding zou veranderen en vrede op aarde tot stand zou worden gebracht.

Wij geloven in de waardigheid en de goddelijke afkomst van de mens. Ons geloof berust op het feit dat God onze Vader is en wij Zijn kinderen zijn, en dat alle mensen broeders en zusters zijn van hetzelfde eeuwige geslacht.

Vóór de grondlegging van deze aarde hebben wij als leden van Zijn huisgezin in Zijn nabijheid gewoond en Hij heeft het plan van zaligheid ingesteld, waardoor wij het voorrecht hebben verkregen vooruitgang te maken. De God Die wij aanbidden is een verheerlijkt Wezen, in Wie alle macht en volmaaktheid aanwezig is en Hij heeft de mens geschapen naar Zijn eigen beeld en gelijkenis (zie Gen. 1:26), met die kenmerken en eigenschappen die Hijzelf bezit. Ons geloof in de waardigheid en de bestemming van de mens is dan ook een onmisbaar onderdeel zowel van onze geloofsleer als van onze levenswijze. De eigenlijke grondslag van het onderricht van onze Heer is, zoals het „eerste en grote gebod“ zegt: „Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand“ en, zoals het tweede grote gebod zegt: „Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.“ (Zie Mt. 22:37-39.)

Daar God onze Vader is, hebben wij een aangeboren verlangen om Hem lief te hebben en te dienen, en waardige leden van Zijn huisgezin te zijn. Wij voelen ons verplicht te doen wat Hij van ons verlangt, Zijn geboden te onderhouden en te leven in overeenstemming met de maatstaven van Zijn Evangelie, hetgeen allemaal tot het wezen van de ware godsdienst behoort.

Daar bovendien alle mensen onze broeders zijn, koesteren wij het verlangen hen lief te hebben, te zegenen en kameraadschappelijk met hen om te gaan, en ook dit aanvaardt wij als een onmisbaar onderdeel van de ware godsdienst.

Bij al wat wij in de Kerk doen, gaan wij dus uit van de goddelijke wet dat wij God moeten liefhebben en aanbidden en dat wij onze medemensen moeten dienen. Het is dan ook geen wonder dat wij als leden van de Kerk een diepgaande en blijvende belangstelling hebben voor het welzijn van alle kinderen van onze hemelse Vader. Wij streven naar hun tijdelijk en geestelijk welzijn, evenals naar het onze. Wij bidden evenzeer voor hen als voor onszelf en wij trachten zo te leven dat zij, daar zij onze goede werken zien, hierin aanleiding mogen vinden onze Vader, Die in de hemelen is, te verheerlijken. (Zie Mt. 5:16.)

Als Kerk willen wij gaarne alle burgerlijke en culturele projecten of ondernemingen aanbevelen en aanmoedigen die de mensheid tot zegen strekken en bijdragen tot verbetering van de levensomstandigheden.

In een van onze artikelen des geloofs wordt verklaard: „Wij geloven eerlijk te moeten zijn, oprecht, kuis, welwillend, deugdzzaam, en goed te moeten doen aan alle mensen . . . Indien er iets deugdelijk, lieflijk, goed of prijzenswaardig is, streven wij hiernaar.“ (13e artikel.)

In één der van de Heer ontvangen openbaringen komt bovendien deze raadgeving voor: „De mensen dienden ijverig voor een goede zaak werkzaam te zijn, en vele din-

gen uit eigen vrije wil te doen, en veel gerechtigheid tot stand te brengen." (L. en V. 58:27.)

Wij staan beslist afwijzend tegenover bepaalde maatschappelijke en culturele stromingen die in onze samenleving hebben bestaan en nog steeds bestaan en geloven stellig dat alle beslissingen over kwesties van zedelijke aard in overeenstemming behoren te zijn met de normen die in de heilige Schrifturen te vinden zijn, te beginnen bij het Oude Testament en met inbegrip van de overige door God in volgende bedelingen geopenbaarde Schrift.

Eén van deze goddelijke normen vermeldt: „En hetgeen niet opbouwt, is niet van God, doch is duisternis." (L. & V. 50:23.) Wij mormonen streven voor onszelf en voor alle mensen alleen naar datgene dat opbouwend, verhelderend, verheffend en veredelend is.

Wij zijn van mening dat het volstrekt noodzakelijk is dat onze jonge mensen voldoende ontwikkeling opdoen om in deze zeer gespecialiseerde tijd hun eigen brood te kunnen verdienen en tevens hun medemensen te kunnen dienen; in het verleden hebben wij dan ook onze steun verleend aan het onderwijs op elk niveau en wij zullen dit in de toekomst eveneens blijven doen.

Wij hebben evenwel weinig sympathie voor de geest van ontwringing en onenigheid die wij soms op de universiteiten in ons land aantreffen.

Wij dringen er bij onze jeugd met klem op aan deze vertoningen van onbeheerst gedrag te vermijden en zich liever te scharen aan de zijde van orde en recht, en omzichtig te werk te gaan.

Wij hopen en bidden dat in alle landen de mensen in vrede mogen samenleven, met eerbiediging van elkanders geloofsopvattingen en vormen van eredienst, en dat de geest van eendracht en broederschap alom hoogtij moge vieren. Wij weten dat er vele mensen zijn die trachten in oprechtheid te leven en die in wezen dezelfde maatstaven wensen aan te houden die wij zijn toegedaan. Wij verwelkomen hun aansporing en hopen dat zij geneigd zullen zijn de hand van christelijke broederschap van ons aan te nemen, waar wij allen die grootse doelstellingen nastreven die zozeer de grondslag vormen van ware godsdienst en eenheid.

Wij zijn ten zeerste bezorgd voor het geestelijk en zedelijk welzijn van alle jongeren, overal ter wereld. Zedelijke reinheid, kuisheid, deugdzzaamheid, zondeloosheid — dit zijn en moeten de grondslagen voor onze levenswandel zijn, als wij het doel daarvan ten volle willen verwezenlijken.

Wij smeken onze vaders en moeders hun kinderen door hun voorschrift en voorbeeld persoonlijke reinheid bij te brengen en hen in dat alles met raad en daad terzijde te staan.

Wij vragen van de ouders dat zij in hun eigen leven een voorbeeld van rechtschapenheid zullen stellen en dat zij hun kinderen op gezinsavonden en bij andere gelegenheden om zich heen zullen verzamelen en hen zullen onderwijzen in het Evangelie.

Wij stellen vertrouwen in de jonge, opkomende generatie in de Kerk en bepleiten bij hen de zeden en gewoonten van de wereld niet te volgen, geen deel te hebben aan de

geest van opstandigheid en het pad van waarheid en deugd niet te verlaten.

Wij geloven dat zij in wezen goed zijn en verwachten van hen dat zij steunpilaren van gerechtigheid zullen worden en dat zij het werk van de Kerk met toenemend geloof en bekwaamheid zullen voortzetten.

Onze jonge mensen behoren tot de meest gezegende en begunstigde kinderen van onze hemelse Vader. Het is de elite van de hemel, een uitgelezen en uitverkoren geslacht (Zie I Pet. 2:9) met een goddelijke bestemming. Hun geesten zijn tot nu toe gereserveerd gebleven om in deze tijd op aarde te komen, nu het Evangelie is hersteld en de Heer moedige dienaren nodig heeft om Zijn grote werk in deze laatste dagen te volbrengen.

Jeugd van Zion, moge de Heer u zegenen en u bewaren in getrouwheid aan alle verbonden en verplichtingen, u het pad van licht en waarheid doen bewandelen en u behouden, zodat u de geweldige arbeid die voor u ligt zult kunnen volbrengen.

Er is nog nooit een tijd geweest, althans in dit tijdvak van de geschiedenis der aarde, nu het alle mensen de zegeningen van een genadig en liefdevol Vader zozeer van node hadden als thans.

Ik zou nu dan ook willen bidden dat God, onze hemelse Vader, de vensteren des hemels wil open doen (Mal. 3:10) en op zijn kinderen over heel de aarde die grote en eeuwige zegeningen wil uitstorten, waardoor hun lot in materieel en geestelijk opzicht zal worden verbeterd.

Och, dat de mensen de gewoonten der wereld mochten verwerpen en zich wilden wenden tot die God Die hen heeft geschapen!

Och, dat zij hun hart mochten openstellen voor de woorden van licht en waarheid die te vinden zijn in het Evangelie van Zijn Zoon!

Och, dat er vrede op aarde mocht heersen, broederschap onder de volkeren en liefde in de harten der mensen!

Ik bid dat God, onze eeuwige Vader, in liefde en barmhartigheid moge neerblikken op Zijn volk, overal ter wereld en op al diegenen die Hem tot hun God hebben verkozen en Hem in de naam van Zijn Zoon zoeken te dienen.

Ik bid dat overal de ouders een licht voor hun kinderen mogen zijn, dat zij hen op de paden van waarheid en gerechtigheid mogen leiden, en dat de kinderen gevolg mogen geven aan het ouderlijk onderricht en bewaard mogen worden voor de kwade invloeden der wereld.

Ik bid voor de zwakken en de vermoelden, voor de met zorg en verdriet beladenen, en voor hen die troost en geruststelling nodig hebben temidden van de levensstormen. Moge de Heer hun vrede schenken naar de belofte van Zijn Zoon, Die tot de heiligen vanouds heeft gezegd: „Vrede laat ik u, Mijn vrede geef ik u; niet gelijkerwijs de wereld hem geeft, geef ik hem U. Uw hart worde niet ontroerd en zij niet versaaagd." (Joh. 14:27.)

Moge de Heer ons en alle mensen die volheid van zegeningen verlenen die wij in dit leven ontvangen kunnen, en ons dan in de eeuwigheden die voor ons liggen opnemen in Zijn koninkrijk — dit alles bid ik in alle nederigheid en dankbaarheid, in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

De plechtige bijeenkomst

DOOR JAY M. TODD
assistent-hoofdredacteur



Op 6 april 1970 — de 140ste verjaardag van de oprichting der Kerk in 1830 — werd president Joseph Fielding Smith in een plechtige bijeenkomst ondersteund in zijn roeping als de tiende profeet, ziener, openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

In de zitting van 10 uur v.m. waren in de Tabernakel op het Tempelplein, in het kader van de 140ste Jaarlijkse Algemene Conferentie, vertegenwoordigers bijeenvergaderd uit bijna alle ringen, wijken en zendingen van de Kerk. Zij waren bijeengekomen om deel te nemen aan een der meest aangrijpende, bezielende en verootmoedigende belevenissen in het bestuur der Kerk: het in plechtige bijeenkomst verlenen van steun aan een nieuwe president van de Kerk en aan de leden van het Eerste Presidentschap, de Raad der Twaalven en de patriarch van de Kerk, in hun roeping als profeten, zieners en openbaarders.

In verschillende openbaringen aan de Heer hem gelast „uw plechtige bijeenkomst te zamen te roepen” (Zie L. en V. 95:7 en eveneens Afd. 88:70 en Afd. 109:6). Deze verkiezingsprocedure heeft men steeds gevolgd sedert de ondersteuning van president John Taylor in de algemene conferentie van 1880. (Zie *Essentials in Church History*, van de hand van Joseph Fielding Smith, pag. 589.)

Dergelijke bijeenkomsten zijn tijden van overgave en toewijding, tijden gekenmerkt door een uitstorting van de Geest op hen die eraan deelnemen, hetzij in eigen persoon of via radio en televisie. Het ondersteunen van de Algemene Autoriteiten der Kerk is langzamerhand vereenzelvigd met de hele plechtige bijeenkomst. Deze ondersteuning is een stemmingsprocedure waarbij de voornaamste bestuursraden en de verschillende quorums van de priesterschap (aan wie ieder een eigen plaats in de Tabernakel is toegewezen) opstaan en met opgeheven handen, iedere groep afzonderlijk, over elk voorstel stemmen. Daarna staat de gehele vergadering op om te stemmen. De eigenlijke stemmingsprocedure duurde ca. 35 minuten.

Het ondersteunen van het Eerste Presidentschap:

1. Het eerste Presidentschap stond op en ondersteunde president Joseph Fielding Smith als profeet, ziener en openbaarder, en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; vervolgens stemde het in met president Harold Bingham Lee als eerste raadgever in het Eerste Presidentschap en president Nathan Eldon Tanner als tweede raadgever in het Eerste Presidentschap. Daarna namen zij hun zitplaatsen weer in.
2. De leden van de Raad der Twaalfven stonden op, stemden in met de drie bovengenoemde autoriteiten en gingen weer zitten.
3. De patriarchen van de Kerk, met inbegrip van de Patriarch der Kerk, stonden op, stemden in met de drie voorgestelde autoriteiten en gingen weer zitten.
4. De hogepriesters van de Kerk, de assistenten van de Raad der Twaalfven, de regionale vertegenwoordigers van de Raad der Twaalfven, de ringpresidenten met hun raadgevers, de leden van de hoge raad, de presiderende bisschop en de leden van de wijkbisschappen stonden op, ondersteunden de drie autoriteiten en gingen toen weer zitten.
5. De zeventigers van de Kerk, met inbegrip van het presidentschap van de Eerste Raad van Zeventig, stonden op, ondersteunden de drie autoriteiten en gingen toen weer zitten.
6. De ouderlingen van de Kerk stonden op, stemden in met de drie autoriteiten en gingen toen weer zitten.
7. De leden van de lagere priesterschap der Kerk stonden op, ondersteunden de drie autoriteiten en gingen toen weer zitten.
8. Daarna stond de hele vergadering op, ook al diegenen die hun ondersteuning tevoren hadden toegezegd, stemde in met de drie autoriteiten en ging toen weer zitten.

Het ondersteunen van de president van de Raad der Twaalfven, de waarnemend president van de Raad der Twaalfven en van de leden van de Raad der Twaalfven.

1. Het Eerste Presidentschap stond op, ondersteunde president Harold Bing-

ham Lee als president van de Raad der Twaalfven en president Spencer Woolley Kimball als waarnemend president van de Raad der Twaalfven; vervolgens stemde het Eerste Presidentschap in met de volgende personen als leden van de Raad der Twaalfven: Spencer W. Kimball, Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, Marion G. Romney, LeGrand Richards, Richard L. Evans, Hugh B. Brown, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson en Boyd K. Packer. Daarna gingen de leden van het Eerste Presidentschap weer zitten.

2. De leden van de Raad der Twaalfven stonden op, ondersteunden de twee bovengenoemde voorstellen en gingen toen weer zitten. Op soortgelijke wijze en in dezelfde volgorde als bij de ondersteuning van het Eerste Presidentschap, stemden vervolgens beurtelings de patriarchen, de hogepriesters, de zeventigers, de ouderlingen, de lagere priesterschap en de gehele vergadering in met deze voorstellen.

Het ondersteunen van de Patriarch der Kerk:

1. Het Eerste Presidentschap stond op, stemde in met Eldred G. Smith als de Patriarch der Kerk, en ging weer zitten.
2. Op soortgelijke wijze en in dezelfde volgorde als bij de ondersteuning van het Eerste Presidentschap en de Raad

der Twaalfven, stemden daarna de leden van de Raad der Twaalfven, de patriarchen, de hogepriesters, de zeventigers, de ouderlingen en de lagere priesterschap, en vervolgens de hele vergadering, ieder op hun beurt, in met dit voorstel.

De ondersteuning van profeten, zieners en openbaarders.

1. De leden van het Eerste Presidentschap stonden op en ondersteunden de raadgevers in het Eerste Presidentschap, de Twaalf Apostelen en de Patriarch der Kerk als profeten, zieners en openbaarders. Daarna gingen zij weer zitten.
2. In bovengenoemde volgorde ondersteunden vervolgens, na afgeroepen te zijn, de leden van de Raad der Twaalfven, de patriarchen, de hogepriesters, de zeventigers, de ouderlingen, de lagere priesterschapsdragers en de hele vergadering om beurt dit voorstel.

Na deze procedure verliepen alle overige ondersteuning als gewoonlijk, waarbij alle leden bleven zitten en allen door handopsteking tegelijkertijd over elk voorstel stemden. Deze procedure werd overeenkomstig de gebruikelijke gang van zaken bij andere algemene conferenties van de Kerk eveneens gevolgd voor de ondersteuning van de assistenten van de Raad der Twaalfven, van Joseph Fielding Smith als gevolmachtigd beheerder der Kerk, van de Eerste Raad van Zeventig, de Presiderende Bisschop, de regionale vertegenwoordigers van de Raad der Twaalfven, de kerkhistoricus en de assistenten-kerkhistorici, de leden van de vier algemene priesterschapscomités (welzijnszorg, huisonderwijs, zending, genealogie) de Onderwijsraad, het Comité van Financiën, de ambtenaren van het Tabernakelkoor, de huidige ambtenaren en leden van de algemene besturen voor de hulporganisaties van de Zustershulpvereniging, de Deseret zondagsschoolunie, de Onderlinge Ontwikkelingsvereniging voor Jonge Mannen, de Onderlinge Ontwikkelingsvereniging voor Jonge Vrouwen en de Jeugdwerkvereniging.

Daarna werd het statistische jaarrapport en het verslag van het Comité van Financiën voorgelezen. ○





Statistisch jaarverslag 1969

Het Eerste Presidentschap heeft het volgende statistische verslag uitgegeven betreffende het ledental van de Kerk aan het einde van het jaar 1969:

Aantal ringen	496
Aantal wijken	3.910
Aantal zelfstandige gemeenten in de ringen	682
Totaal aantal wijken en zelfstandige gemeenten in de ringen	4.592
Zendingsgemeenten	2.016
Zendingen met volledige dagtaak	88
Ledental van de Kerk	
In de ringen	2.344.635
In de zendingen	462.821
In totaal	2.807.456
Groei van de Kerk in 1969	
Kinderen gezegend in de ringen en zendingen	62.113
Kinderen van leden gedoopt in de ringen en zendingen	54.606
Bekeerlingen gedoopt in ringen en zendingen	70.010
Maatschappelijke statistieken (gebaseerd op uit de ringen	

verkregen gegevens over 1969)

Geboortecijfer per duizend leden	28,18
Aantal personen gehuwd per duizend leden	16,67
Sterftecijfer per duizend leden	5,04
Leden die het Aäronische Priesterschap dragen	
Diakenen	128.614
Leraars	91.603
Priesters	138.571
Totaal aantal Aäronische priesterschapsdragers	358.788
Leden die het Melchizedekse Priesterschap dragen	
Ouderlingen	233.108
Zeventigers	23.204
Hogepriesters	78.973
Totaal aantal Melchizedekse priesterschapsdragers	335.285
Totaal-generaal aantal leden van de Aäronische en Melchizedekse priesterschap	694.073
(In de loop van het jaar toegenomen met 33.183 leden.)	
Hulporganisaties	
Zustershulpvereniging (ledental)	325.042
Deseret zondagsschoolunie (gemiddelde opkomst)	889.778
JMOOV (aantal ingeschreven leden)	292.891
JVOOV (aantal ingeschreven leden)	366.749
Jeugdwerk (aantal ingeschreven kinderen)	464.100

Welzijnszorg

Aantal personen die in de loop van het jaar bijstand hebben ontvangen	96.429
Aantal tegen geldelijke beloning tewerkgestelden	8.814
Aantal werkdagen gratis ter beschikking gesteld in dienst van de welzijnszorg	202.637
Aantal dagen waarop complete outillages gratis ter beschikking van de welzijnszorg zijn gesteld	7.501
Genealogische Vereniging	
Namen vrijgegeven voor tempelverordeningen	1.423.502
(De in 15 landen in de loop van dit jaar op microfilm vastgelegde genealogische documenten hebben het totaal aantal rollen microfilm van 30,48 m lengte ten dienste van de Kerk gebracht op 208.419, hetgeen gelijkwaardig is aan meer dan 3.200.000 gedrukte boekdelen, elk van 300 bladzijden.)	
Tempelwerk	
Verordeningen verricht in de 13 in gebruik zijnde tempels:	
Voor de levenden	55.206
Voor de doden	7.958.003
Totaal aantal verordeningen	8.013.209
Kerkelijke onderwijsinstellingen	
Totaal aantal ingeschreven aan kerkelijke scholen, met inbegrip van instituten en instellingen voor godsdienstonderwijs	193.155



Het werkelijke bestaan van God

DOOR OUDERLING
HOWARD W. HUNTER
van de Raad der Twaalven

Toespraak gehouden tijdens de honderdveertigste jaarlijkse algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Wat is het leven toch iets heerlijks, omringd als wij zijn door de schoonheid van de wereld waarin wij leven. Er is schoonheid in de bergen, de bossen en de meren. Er is schoonheid in de zee met haar onophoudelijk wisselende getijden, schoonheid in een hemel vol schapewolkjes, in de zonneschijn en in de regen; schoonheid in de morgen, de dag en nacht.

Bij het komen en gaan van de seizoenen ontdekken wij schoonheid in de frisheid van de lente, die heel de natuur tot nieuw leven wekt, en schoonheid in de stralende pracht van de zomer. De herfst hult zich in een rijke kleurendos, alvorens de stille winter zijn witte deken uitspreidt. Er is overal schoonheid, als wij maar oog voor het schone hebben.

Wij worden in het heeal een ordelijke stiptheid gewaar. De dagen komen en worden gevolgd door de nachten. Eb en vloed wisselen elkaar regelmatig af, de telkens terugkerende maan-cirkel verloopt nauwkeurig; de jaargetijden komen en gaan in hun natuurlijke opeenvolging.

De sterren in het uitspansel volgen een ordelijke, zich steeds herhalende kringloop; de planeten en hun satellieten volbrengen stipt hun omloop ten opzichte van hun zonnen.

De bioloog ziet de wonderen en de schoonheid van het plantaardige en dierlijke leven, en de scheikundige ontdekt de geheimen van de bestanddelen der aarde, maar ook zonder wetenschappelijke opleiding wordt

ieder mens zich bewust van een onmetelijk heeal waarin een minutieuze nauwgezetheid heerst.

Wanneer wij de natuurlijke verschijnselen in het uitspansel en op de aarde opmerkzaam gadeslaan, kunnen wij slechts tot één conclusie komen, nl. dat dit de gevolgen zijn van een bepaalde grote oorzaak. Er kan geen ontwerp zijn zonder ontwerper en zonder bouwmeester wordt er niets gebouwd. Er is een oorzaak voor ieder gevolg.

Er moet een besturende hand zijn waardoor het heeal wordt geregeld in zijn stipte orde. Worden wij dan niet gedwongen het werkelijke bestaan van een Opperwezen te erkennen? Miljoenen mensen over de hele wereld koesteren deze diepe, hun altijd bijblijvende overtuiging.

Is God een schepping van de menselijke geest, of is de mens een schepsel van God? De mensen worstelen met vele belangrijke levensvragen, maar de vraag of God al dan niet een werkelijk bestaand Wezen is, dient de voorrang te hebben. De manier om tot oplossing van dit vraagstuk te komen verschilt van de wijze waarop het wetenschappelijk onderzoek dergelijke vragen aanpakt.

Wij hebben hier dan ook niet te maken met een onderwerp uit het rijk der materie, maar veeleer uit dat van de geest. Ten einde God als een bestaande werkelijkheid te kunnen vinden, moeten wij de koers volgen die Hij voor deze speurtocht heeft uitgestippeld.

Het pad leidt naar omhoog; het vergt geloof en inspanning en het is geen gemakkelijke weg. Om deze reden zullen vele mensen zich dan ook niet

toeleggen op de zware taak zichzelf een bewijs te verschaffen van het werkelijk bestaan van God. Sommigen kiezen integendeel de gemakkelijkste weg en ontkennen Zijn bestaan, of volgen alleen maar het onzekere pad van de twijfelaar. Dit zijn de atheïsten, de ongelovigen, de vrijdenkers, de sceptici en de agnostici.

Bij het bestuderen van de meeste onderwerpen bestaat de benaderingsmethode uit het doen van nasporingen in de geschiedenis daarvan en het opsporen van alle daaromtrent bekende feiten. Als wij met de geschiedenis beginnen en het begin opslaan van het bekendste van de oude verslagen, dan lezen wij daar deze woorden: „In den beginne schiep God den hemel en de aarde.” (Gen. 1:1.) Deze uitspraak vormt de grondslag van het Hebreeuwse geloof in de schepping, nl. dat de aarde niet toevallig is ontstaan, en evenmin bij toeval is geschapen.

Het is de opzettelijke schepping van een Opperwezen met een bepaalde, zinvolle bedoeling. Moeten wij deze verklaring van de schepping nu blindelings aanvaarden? De schrijver van deze woorden in de Pentateuch (de eerste vijf boeken van de Bijbel) heeft de Schepper zelf niet aan het werk gezien, maar wel had hij dezelfde geloofsovertuiging die later door de schrijver van de Zendbrief aan de Hebreëen als volgt onder woorden is gebracht: „Het geloof nu is een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet.” (Heb. 11:1.) Geloof betekent soms iets voor waar houden, terwijl het bewijsmateriaal niet voldoende is om kennis tot stand te brengen. Wij moeten het onderzoek voortzetten en

gevolg geven aan de vermaning: „Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal opengedaan worden. Want een iegelijk, die bidt, die ontvangt; en die zoekt, die vindt; en die klopt, dien zal opengedaan worden.“ (Mt. 7:7 en 8.)

Na te hebben bekendgemaakt dat God de hemel en de aarde geschapen heeft, verhaalt het Oude Testament dat God Zich met onze eerste ouders, Adam en Eva, in de hof van Eden onderhield. Hij gaf hun geboden en Hij sprak met hen. Ongetwijfeld heeft Adam zijn nakomelingen tot in het achtste geslacht (de vader van Noach) onderricht in hetgeen hij door middel van onmiddellijke openbaring van God had ontvangen. Noach had rechtstreeks contact met God en onderwees zijn nakomelingen tot in het tiende geslacht. Aan Abraham, die daarna kwam, is God persoonlijk verschenen, evenals aan Izaak en Jakob. Mozes werd de leider van hun afstammelingen, en wij denken hierbij aan de rechtstreekse omgang tussen God en Mozes, waarvan het verslag voor alle volgende generaties bewaard is gebleven.

Ook in het Nieuwe Testament staan verslagen opgetekend van verschijningen van God. Bij de doop van Jezus door Johannes had er een manifestatie plaats: „En ziet, een stem uit de hemelen, zeggende: Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb!“ (Mt. 3:17.) Nogmaals geschiedde het bij de verheerlijking op die hoge berg, dat „... een luchtige wolk hen heeft overschaduwd; en ziet, een stem uit de wolk, zeggende: Deze is Mijn Geliefde Zoon, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb; hoort Hem! En de discipelen, dit

horende, vielen op hun aangezicht, en werden zeer bevreesd.“ (Mt. 17:5 en 6.) Dit zijn slechts enkele voorbeelden van de vele verschijningen van God aan Zijn kinderen, zoals deze zijn vermeld in het Oude en het Nieuwe Testament. Ook de Schrifturen van het westelijk halfrond maken melding van rechtstreekse mededelingen van God. Het werkelijke bestaan van God wordt door de geschiedenis ruimschoots met bewijzen gestaafd door Zijn persoonlijke bemoeienissen met de mensen vanaf het begin, van geslacht tot geslacht. Voor het bewijzen van het bestaan van een Opperverzen zijn wij niet alleen op de geschiedenis aangekomen; ook door verstandelijke beredenering wordt dat bewijs geleverd. Een van de bewijsgronden die vanouds in de vorm van een sluitrede doorgaans werden aangevoerd, luidt als volgt: Al wat geschapen is heeft ook een schepper. De aarde werd geschapen, derhalve heeft de aarde een schepper. Nogmaals verwijzende naar de Zendbrief aan de Hebreërs verklaart de schrijver met deze woorden dat God de Schepper der aarde is: „Want een ieder huis wordt van iemand gebouwd; maar Die dit alles gebouwd heeft, is God.“ (Heb. 3:4.) Het zich bewegende heelal met al zijn schoonheden en wonderen tracht ons voortdurend het bestaan van God als de grote Schepper duidelijk te maken. Een geleerde heeft eens gezegd: „... hoewel de wetenschap dit alles voor de mens tot stand heeft gebracht, kan zij niet voor hem doen wat hij alleen maar zelf kan doen. De wetenschap kan onderricht geven, maar alleen de enkeling kan leren, d.w.z. leren is een persoonlijk proces, dat

iemand op zichzelf moet toepassen, daar niemand anders dit voor hem kan doen. Niemand kan voor een ander iets leren. De algemene leer van de wetenschap is dat er een God is, nietwaar? Hem te ontdekken is echter een vraagstuk dat iedereen voor zichzelf moet oplossen. De verklaring van een atheïst dat er geen God is, bewijst nog niets.

Misschien is hij oprecht van mening dat wij geen Vader in de hemel hebben, maar hij kan dat beslist niet bewijzen. Ja, wij weten dat hij het niet weet, omdat er ook mensen zijn die stellig getuigen dat zij het wel weten.“ [Joseph F. Merrill, een gewezen lid van de Raad der Twaalfen in *The Truth-Seeker and Mormonism* (De zoeker naar waarheid en het Mormonisme), pag. 104-105.]

Men heeft wel eens gezegd dat God niet is te vinden met behulp van wetenschappelijke instrumenten of in de hedendaagse electronica. Toch mag de zoeker naar waarheid niet voorbijzien aan een fundamentele kracht die zo overweldigend op het geweten inwerkt dat het bestaan van een Opperverzen hem duidelijk wordt als hij naar de oorzaak van dit gevolg zoekt.

De mens heeft een ingeboren drang om iets of iemand te vereren. In oude tijden sprak God tot Israël: „Ik ben de Heere uw God, Die u uit Egypteland, uit het diensthuis, uitgeleid heb. Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben.“ (Ex. 20:2-3.) Er schuilt een diepe waarheid in de leer die door heel de gewijde geschiedenis heen loopt, nl. dat een mens niet meer dan één God kan dienen. Één God dienen betekent één opperste binding in zijn leven hebben. Als wij ons ervan be- (wordt vervolgd op blz 336)



Van zwakheid tot kracht

DOOR PRESIDENT
HARTMAN RECTOR JR.
van de Eerste Raad van Zeventig

Toespraak gehouden tijdens de honderdveertigste jaarlijkse algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

„De mens, van een vrouw geboren, is kort van dagen, en zat van onrust” en evenzeer geneigd tot het kwade als „de spranken der vurige kolen zich verheffen tot vliegen.” (Job 14:1 en 5:7.)

Deze woorden van de profeet Job zijn nu niet bepaald vleidend voor de mens, maar wel zijn het ware woorden. Ze geven maar al te levendig weer hoe de mens van nature is. Hieraan heeft koning Benjamin zijn getuigenis toegevoegd, toen hij zei: „Want de natuurlijke mens is een vijand van God, en is dat geweest sedert de val van Adam en zal dat voor eeuwig en immer zijn, tenzij hij zich aan de ingevingen des Heiligen Geestes overgeeft, en de natuurlijke mens afsterft en een hei-

lige wordt door de verzoening van Christus, de Here...” (Mos. 3:19.)

Dit is een krasse getuigenis tegen de mens, maar een nauwkeurig lezen van de geschiedenisboeken laat weinig twijfel bestaan aan de waarachtigheid hiervan. De onmenselijkheid van de ene mens tegenover de andere is altijd duidelijk gebleken en trekt nu allerwegen de aandacht.

Hoe kan de gevallen menselijke natuur van kwaad in goed worden veranderd? In de grond der zaak zou dit de voornaamste vraag moeten zijn waarvoor de mensheid zich ziet gesteld. Alle andere vragen schijnen tot onbeduidendheid te verbleken in vergelijking met deze vraag, aangezien de mens niet *in* zijn zonden kan zalig wor-

den. Toch zijn er nog mensen die zeggen: „De menselijke natuur is niet te veranderen.”

Dit wordt zeer veelvuldig en luchthartig beweerd. Natuurlijk is dat fout. President David O. McKay heeft in 1945 iets volkomen anders geleerd, toen hij zei: „De menselijke natuur zal in de toekomst wel op reusachtige schaal moeten veranderen, anders zal de wereld nog in haar eigen bloed verdrinken.”

Eenzijds wil de mens Gods geboden onderhouden en zijn medemensen van dienst zijn, maar anderzijds kan hij niet vergeten wat hij zo graag voor zichzelf wil doen. Hij wil zijn tienden wel betalen, maar hij blijft steeds denken aan wat hij met dat geld voor zichzelf zou

kunnen kopen. Als hij ophoudt na te denken over hetgeen hij van het geld van de Heer zou kunnen kopen, houden die verleidingen op te bestaan. Wanneer hij ophoudt de kwade begeerte te koesteren, sterft deze af. Wat echter meestal gebeurt, is dat wij die kwade begeerte net genoeg blijven koesteren om deze in leven te houden en zo houden wij onszelf voortdurend in beroering.

Ik neem aan dat wij allen wel bepaalde zwakheden hebben, die ons beletten geestelijk zo gestemd te zijn als wij graag zouden willen. Ongetwijfeld bent u vertrouwd met onze dagelijkse gewoonte om neer te knielen en de Heer te vragen ons onze „zwakheden en gebreken“ te vergeven. Wij noemen het zwakheden, en ik weet niet waarom wij ze niet bij hun ware naam noemen. Natuurlijk vragen wij de Heer dan eigenlijk ons onze zonden te willen vergeven, maar ergens willen wij onszelf niet graag in verband brengen met het begrip „zonde“, en dus noemen we het zwakheden.

Inderdaad zijn wij dan ook met zwakheden behept. Ieder van ons heeft ze, van die dingen die ons doen verlangen naar hetgeen niet goed voor ons is. Vanwaar, denkt u, dat wij deze zwakheden hebben gekregen?

Als u een groep heiligen deze vraag stelt, zult u ervan versteld staan hoeveel verschillende antwoorden u op die ene vraag krijgt. Sommigen zullen zeggen dat zij *zelf* verantwoordelijk zijn voor hun *eigen* zwakheden; nu, dat is waar als u zwakheden *houdt*, maar daar zijn ze niet vandaan gekomen. Weer een ander zal zeggen dat zwakheden erfelijk zijn of afkomstig uit het milieu waarin wij opgroeien; in beide gevallen schuiven wij de verantwoordelijkheid op iemand anders af, hetzij op onze ouders of op onze omgeving. Deze beide bronnen zijn van grote invloed op ons, maar daar krijgen wij onze zwakheden niet van. Nog een ander zal wellicht Lucifer de schuld geven van zijn zwakheden; stellig is hij altijd in de weer, maar ook van hem krijgen wij onze zwakheden niet. Waar komen ze dan eigenlijk wel vandaan?

„En als de mensen tot Mij komen, zal ik hun hun zwakheden tonen. Ik geef de mensen zwakheden, opdat zij nederig

mogen zijn; en Mijn genade is voldoende voor allen, die zich voor Mij vernederen; want indien zij zich voor Mij vernederen, en geloof in Mij hebben, zal Ik zwakke dingen sterk voor hen doen worden.“ (Ether 12:27.)

Vanwaar krijgen wij dus onze zwakheden? Wij krijgen ze van de Heer; Hij geeft ons zwakheden, opdat wij nederig zullen zijn. Dit maakt ons ontvankelijk voor onderricht. Begrijpt u mij nu niet verkeerd: de Heer is niet verantwoordelijk voor de zonde, doch alleen voor de zwakheden. Het schijnt dat alle mensen zwakheden hebben in de een of andere vorm, karaktertrekken die hen sterker aan een bepaalde verleiding onderhevig doen zijn dan iemand anders. Lehi zegt van God: „Hij heeft alle dingen geschapen, zowel de hemelen als de aarde, en alles wat daarin is, zowel wat handelt, als wat wordt behandeld.

„En om Zijn eeuwige oogmerken met de mens te bereiken, nadat hij onze eerste ouders, en de beesten des velds en de vogelen des hemels, kortom alles had geschapen, wat is geschapen, moest er noodzakelijk een tegenstelling zijn, namelijk de verboden vrucht in tegenstelling tot de boom des levens, de ene zoet en de andere bitter.

„Daarom vergunde de Here God de mens om zelfstandig te handelen. De mens kon echter niet zelfstandig handelen, tenzij hij door het een of ander werd verlost.“ (11 Ne. 2:14-16.)

Het is daarom aan u wat u met die zwakheden doet. De profeet Joseph Smith heeft eens gezegd: „Er zijn drie onafhankelijke beginselen, de Geest Gods, de geest van een mens en de geest van de duivel. Alle mensen hebben de macht om de duivel te weerstaan.“ (*Leringen van de Profeet Joseph Smith* blz. 200.) Als onze zwakheden echter aan Satan worden blootgesteld, is hij er vlug bij om ons beet te nemen door ons in onze zelfzucht te verzoeken.

Door ons zwakheden te geven past de Heer echter een van Zijn methodes toe om onze aandacht te trekken. Hij zegt dat dit het middel is waarvan Hij Zich bedient om ons nederig te maken, maar Hij zegt ook dat indien wij tot Hem willen komen en geloof in Hem hebben, Hij ons dan sterk zal ma-

ken in hetgeen waarin wij zwak waren. Ik weet dat dit waar is. Er staan in de Schriften tal van voorbeelden die een levendig beeld geven van dit beginsel — om er maar enkele te noemen: Alma en de zonen van Mosiah in het Boek van Mormon, en Petrus en Paulus in de Bijbel. Alma ging rond, terwijl hij afbreuk deed aan de Kerk, totdat hij een engel ontmoette die hem deed omkeren en hem veranderde in een van de grootste zendingen waarvan in het Boek van Mormon melding wordt gemaakt.

Paulus was op weg om de heiligen te vervolgen, toen hij op weg naar Damascus de Heer ontmoette. Na deze ervaring werd Paulus een van de grootste zendingen waarvan in de Bijbel sprake is. Met zijn eigen woorden heeft hij verklaard: „Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft.“ (Fil. 4:13.)

Ik heb diezelfde waarheid in deze tijd in werking gezien. Op een keer, in de tijd dat ik dienst deed als zendingspresident van de ring, hadden de zendingen daar juist een ontmoeting met een heel goede man die geen lid van de Kerk was, maar getrouwd met een voortreffelijke zuster die wel lid was. Deze goede man wilde zich wel graag bij de Kerk aansluiten, maar hij was verslaafd aan de tabak. Hij had al vele malen geprobeerd met roken op te houden, maar volgens zijn zeggen kon hij dat niet; hij was gewoonweg te zwak.

Er waren daar zes ringzendingen, die hem al lange tijd hadden bezocht, maar zij waren niet in staat hem te helpen de kracht op te brengen het roken op te geven. Tenslotte vroegen wij hem, door de invloed van de Geest, of wij met hem mochten vasten, opdat hij deze zwakheden zou kunnen overwinnen. Hij nam dit aanbod in overweging en ging met ons voorstel akkoord. Toen verzochten wij hem of hij het vasten twee *dagen* wilde volhouden. Hij stemde hierin toe. Zo vastten vijf ringzendingen, de rokende man en zijn vrouw.

Aan het einde van de vastenperiode, kwamen wij allen bij elkaar in zijn woning en knielden in zijn huiskamer met hem neer, waarna wij ieder op zijn beurt een gebed uitspraken. In wezen waren die gebeden gelijkluidend; ze (wordt vervolgd op blz 334)



Voorheen heette het dat het woord van een mormoon even betrouwbaar was als zijn handtekening onder een contract. Als een mormoon zijn woord eenmaal gegeven had, kon men daarop aan. Ook al betekende het een persoonlijk offer in geld, tijd of moeite, zodra hij zijn woord had gegeven, kon men erop rekenen dat hij ook deed wat hij beloofd had. Gaat dit ook vandaag nog op?

Eerlijkheid kan velerlei vormen aannemen, zoals het geven van een volledige werkdag voor een volledig dagloon. Mag men iemand als eerlijk beschouwen als hij op zijn werk loopt te lanterfant, als hij zich niet inspant om zijn werk goed te doen maar er de hand mee licht, als hij tijd verlummelt in de cantine of op de toiletten of als hij zijn lunchpauze nog een kwartiertje rekt? Een lijst van oneerlijke praktijken in het zakenleven die de werkgever geld kosten is gemakkelijk op te stellen.

Zo kunnen we bv. noemen het houden van onnodige privé-telefoongesprekken, te laat op het werk komen, papier, potloden of postzegels mee naar huis nemen of privé-brieven verzenden via de frankeremachine van de zaak. Dergelijke gewoonten, die eenmaal als uit den boze werden beschouwd, vinden tegenwoordig vrijwel overal ingang onder het voorwendsel dat „iedereen het doet“. In feite is het zo dat lang niet iedereen het in werkelijkheid doet;

er zijn in deze wereld nog altijd veel eerlijke mensen.

Eerlijkheid omvat meer dan het materiële. Ook in een gezin moet men eerlijk tegenover elkaar staan. Een man moet eerlijk zijn ten opzichte van zijn vrouw, en een vrouw jegens haar man. Kinderen moeten hun ouders eerlijk bejegenen en ouders hun kinderen. Eerlijkheid houdt in dat men zich trouw behoort aan zijn gezin, zijn vrienden en burens, aan de gemeenschap en aan het vaderland.

Eerlijkheid is een menigte kleinigheden die iemand betrouwbaar maken. Eerlijkheid is een van de voornaamste grondbeginselen van de ware verering van een goedgunstig, liefhebbend Vader in de hemel. Een van de redenen waarom de Vader de Zoon zozeer liefhad, is dat Hij betrouwbaar was. Jezus heeft eens gezegd: „Daarom heeft Mij de Vader lief, overmits Ik Mijn leven afleg, opdat Ik hetzelfde wederom neme. Niemand neemt hetzelfde van Mij, maar Ik leg het van Mijzelf af; Ik heb macht hetzelfde af te leggen, en heb macht hetzelfde wederom te nemen. Dit gebod heb Ik van Mijn Vader ontvangen.“ (Joh. 10:17 en 18.)

Jezus maakte gebruik van de macht die God Hem gegeven had om anderen te helpen. Wat zou het heerlijk zijn als van ons hetzelfde kon worden gezegd in onze omgang met anderen. Wat zou het heerlijk zijn als wij eveneens konden zeggen: „Daarom heeft

de Vader mij lief, omdat ik doe wat Hij van mij vraagt.“

Het is mijn oprechte wens dat alle leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gerekend kunnen worden tot de eerlijke, betrouwbare mensen in deze wereld. Sommige leden van de Kerk zwichten voor de wereld waarin zij leven. 's Zondags dragen zij hun godsdienst als hun beste pak, maar in het zakenleven vergeten zij hun geloof. Daar worden ze in hun transacties even sluw en onbetrouwbaar als enkele van hun collega's. Men kan wel een geslaagd zakenman zijn en tevens eerlijk blijven; eigenlijk is het zo, dat men als eerlijk mens meer succes kan hebben dan als een oneerlijke egoïst.

Niemand wordt als een eerlijk mens geboren. Er wordt ook niemand oneerlijk geboren. Eerlijkheid is iets dat ons moet worden bijgebracht. Om de waarheid te beseffen van het gezegde „eerlijk duurt het langst“ moeten wij eerst ondervinding opdoen van de pijn, de zorg en het onbehagen die oneerlijkheid met zich meebrengt. De profeet Alma zei eens tot zijn zoon Corianton: „Zie, ik zeg u: Goddeloosheid bracht *nimmer* geluk.“ (Alma 41:10, cursivering toegevoegd.)

Tot deze ontdekking komen oneerlijke lieden al spoedig. Oneerlijkheid richt niet alleen hun eigen leven te gronde, maar strekt ook hun familieleden tot schande en oneer. Door oneerlijkheid



Eerlijk duurt het langst

DOOR OUDERLING THEODORE M. BURTON,
assistent van de Raad der Twaalven

Toespraak gehouden tijdens de honderdveertigste jaarlijkse algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

maakt men tevens de leden van de Kerk waartoe men behoort te schande en berokkent hun veel leed. Of wij het nu prettig vinden of niet, wij worden allen weldra over één kam geschoren. Het is gemakkelijk in het kleine oneerlijk te zijn. Slechts weinig mensen vinden het oneerlijk om een potlood mee naar huis te nemen. De Kerk heeft ongeveer 3500 werknemers in dienst. Als we nu 18 cent per potlood rekenen en iedereen zou één potlood meenemen, dan zou dit de Kerk op een verlies van f 630,— te staan komen. Iemand die zich nog wel eens zou bedenken voordat hij een bedrag van f 630,— zou stelen, ligt misschien geen ogenblik wakker wegens het wegnemen van een potlood. Maar toch, welke grenzen zou men aan oneerlijkheid willen stellen? Vele kleintjes maken al gauw een grote. Voordat wij het weten gaan wij over tot het bedrijven van zwaardere zonden.

Een leugentje vertellen lijkt misschien maar een kleinigheid, maar de ene leugen geeft aanleiding tot de andere, totdat men zijn goede naam verloren heeft. Wanneer zo iemand eenmaal is gebrandmerkt als een leugenaar, een bedrieger of een dief, dan is er een langdurige periode van bekering en herstel nodig om de goede naam die zo licht door een achtelozе of onnadenkende daad is te bezoedelen, te herwinnen. Als eerlijkheid of oneerlijkheid dan toch aangeleerd moet wor-

den, waarom zouden wij dan niet leren eerlijk te zijn?

Ik wilde wel dat elke jongen zo'n moeder had gehad als ik. Op zekere dag kwam ik thuis, kluivend aan een appel. Moeder vroeg me waar ik die vandaan had. Ik vertelde haar dat ik hem had „gevonden” in de kruidenierswinkel van meneer Goddard, en moeder stond erop dat ik hem terug zou brengen. Ik wierp tegen dat hij al half opgegeten was, maar op haar aandringen ging ik die gedeeltelijk afgekloven appel toch naar meneer Goddard terugbrengen en bekende hem vol schaamte dat ik zijn zaak had beroofd. Hij belde moeder op om haar te zeggen dat ik hem had teruggebracht. Hij zei ook dat hij mij die appel wel had zien wegpakken, maar dat het zo'n kleinigheid was dat hij het niet de moeite waard had gevonden er iets van te zeggen. Voor moeder was het geen kleinigheid. Zij hield teveel van ons om een dief in de familie te willen hebben.

Er is een verschijnsel waardoor oneerlijke mensen worden gekenmerkt. Al spoedig worden ze erg kritisch en krijgen de neiging om te gaan vitten op leiders die hun aandacht vestigen op hun ongerechtigheid. In plaats van zich te bekeren en hun leven te verbeteren, zijn ze geneigd hun eigen wandaden te rechtvaardigen door aanmerkingen te maken op hun leiders.

De profeet Joseph Smith heeft gezegd:

„Ik zal u een der sleutelen van de verborgenheden van het Koninkrijk geven. Het is een eeuwig beginsel, dat van alle eeuwigheid bij God bestaan heeft: Indien een mens opstaat om anderen te veroordelen en fouten zoekt in de Kerk, en zegt, dat zij allen verkeerd zijn terwijl hijzelf alleen rechtvaardig is, weet dan zeker, dat deze mens zich op de brede weg van de afvalligheid bevindt; en als hij zich niet bekeert, zal hij afvallen, zo waar als God leeft.” (*Leringen van de Profeet Joseph Smith*, blz. 164-65.)

Nog een voor de hand liggende waarheid is dat God de rechtvaardigen altijd zegent. Vaak gebeurt het dat wij God vergeten op een ogenblik dat Hij Zijn overvloedigste zegeningen op ons uitstort, omdat wij dan Zijn schragende hand niet meer nodig hebben. Ik hoop dat wij bij onze huidige welvaart niet bezig zijn onze Schepper te vergeten, of dat wij die praktijken van eerlijkheid en onkreukbaarheid beginnen tot te vergeten, die ons gemaakt hebben tot wat wij nu zijn. Helaman, een groot profeet uit het Boek van Mormon, schreef: „... aldus kunnen wij zien, hoe vals en ook hoe onbestendig het menselijk hart is, ja, wij kunnen zien dat de Here in Zijn grote en oneindige goedheid hen zegent en voorspoedig doet zijn, die hun vertrouwen in Hem stellen. Ja, juist ten tijde, wanneer Hij Zijn volk voorspoedig doet zijn, ... te dien tijde kunnen wij

zien dat zij hun hart verstokken, en de Here, hun God, vergeten, en de Heilige met de voeten treden; ja, en dit wegens hun zorgeloosheid en hun buitengewoon grote voorspoed.

„Ja, hoe vlug om zich in hoogmoed te verheffen; ... en hoe traag zijn zij om de Here, hun God, indachtig te zijn en aan Zijn raadgevingen gehoor te geven, ja, hoe traag om de paden der wijsheid te bewandelen!“ (Hel. 12:1, 2 en 5.)

Zouden wij er niet verstandig aan doen onze levensgewoonten eens aan een onderzoek te onderwerpen om te zien welke weg wij op het ogenblik bewandelen? Is ons woord even betrouwbaar als onze handtekening onder een contract? Zijn wij eerlijk in onze omgang met anderen, ook in het kleine?

Alleen het feit dat wij, heiligen der laatste dagen, leven in de tegenwoordige wereld, die gekenmerkt wordt door inhalijs en oneerlijke praktijken, is geen verontschuldiging voor ons om nu ook maar oneerlijk te zijn. Integendeel, wij moeten anderen voorgaan in gerechtigheid, zodat ook zij de paden van eerlijkheid en rechtschapenheid leren kennen, die ons terugvoeren in de tegenwoordigheid van God, de eeuwige Vader.

De macht van het priesterschap hebben wij ontvangen om anderen leiding te geven. Zij die dat priesterschap dragen moeten stipuleren zijn van eerlijkheid en deugd in de volle betekenis van het woord. De apostel Petrus heeft de priesterlijke leiders aldus toegesproken:

„Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht; „Geliefden, ik vermaan u als inwoners en vreemdelingen, dat gij u onthoudt van de vleselijke begeerlijkheden, welke krijg voeren tegen de ziel;

„En houdt uw wandel eerlijk onder de heidenen; opdat in hetgeen zij kwalijk van u spreken, als van kwaaddoeners, zij uit de goede werken, die zij in u zien, God verheerlijken mogen in den dag der bezoeking.“ (1 Pet. 2:9, 11 en 12.)

Ons leven als kinderen van God moet

gevuuld zijn met goede werken, eerlijke gewoonten en eerlijke deugden, die kenmerkend zijn voor de kinderen Gods. Wanneer wij de naam van Jezus Christus op ons nemen, dragen wij de verantwoordelijkheid voor het beschermen van die grote naam met ons eigen leven.

Als wij in gebreke blijven die koninklijke naam, die wij als christenen dragen, eer aan te doen, betekent dit dat wij dezelfde God Die wij de onze noemen, openlijk belachelijk en te schande maken. In feite kruisigen wij Hem dan opnieuw ten aanschouwe van de wereld.

Wij weten wel dat deze dingen waar zijn. Evenals Amulek van weleer weten wij beter, maar vaak willen wij niet luisteren. Het is dan met ons zoals Amulek heeft gezegd:

„... ik verstokte mijn hart, want ik werd menigmaal geroepen en heb niet willen luisteren; daarom wist ik van deze dingen, maar toch wilde ik ze niet verstaan; daarom ging ik voort tegen God te rebelleren in de goddeloosheid van mijn hart...“ (Alma 10:6, cursivering toegevoegd.)

U weet zelf even goed als ik dat Gods wegen onfeilbaar zijn. Zijn opgmerken zullen worden volvoerd en Hij zal ons van onze zonden verlossen, als wij ons hart maar niet verharden.

Dit is Gods werk. Wij zijn Zijn kinderen en wij mogen Hem niet afvallen. Laten wij allen dus die lessen in acht nemen waarvan wij diep in ons hart weten dat ze waar zijn. Het wordt tijd te bedenken dat Jezus waarlijk de Christus is, de levende Zoon van de levende God. Hij is de Verlosser en de Zaligmaker dezer wereld. Ik geef u mijn persoonlijk getuigenis van de goddelijkheid van Zijn leringen en van de juistheid van Zijn zaak, en ik doe dat in de naam van Jezus Christus. Amen. ○

(vervolg van blz 331)

hielden in dat de Heer deze broeder zijn verlangen om te roken wilde ont-nemen. Hij bad zelf het laatst en daarna stond hij op en kondigde aan: „Ik heb geen zin meer om te roken.“

Tot op de huidige dag heeft hij dan ook niet meer gerookt.

Als wij dus een zwakheid hebben, moeten wij niet wanhopig; wij moeten

hem niet laten voor wat hij is, maar er ook niet over tobben. Welbegrepen wordt hierdoor alleen aangeduid waarin de Heer van ons verwacht dat wij zullen uitblinken. Wij zullen dan ook uitblinken, daar de Heer ons sterk zal maken; onze zwakheid zal het sterkste punt in onze persoonlijkheid worden wanneer wij nederig tot de Heer komen en geloof in Hem oefenen. Niet alleen vergeeft Hij ons, maar Hij zegent ons ook onmiddellijk.

Deze woorden staan opgetekend in III Nephi het achtste hoofdstuk en het eerste vers: „En volgens onze kroniek — en wij weten, dat onze kroniek waar is, want zij, het was een rechtvaardig man, die de kroniek bijhield, want hij deed waarlijk vele wonderen in de naam van Jezus; en er was niemand, die een wonder kon verrichten in de naam van Jezus, tenzij hij geheel van zijn ongerechtigheid was gereinigd.“ —

Toen ik dit Schriftgedeelte voor het eerst las, kreeg ik de neiging om te zeggen: „Hoera voor de bekering!“ Immers, als er geen bekering was, dan zouden er ook geen wonderen worden verricht. Bekering wordt de mens echter door de Heer toegestaan. Ik ben ervan overtuigd dat het bij een bekering voor ongeveer 90 procent van de Heer uitgaat, en voor omstreeks 10 procent van de mens.

Het aandeel van de mens is evenwel het meest dringende en onmisbare gedeelte, daar dit het eerst, volledig en oprecht moet geschieden. Een oud Hebreeuws geschrift verkondigt: „Er moet eerst van beneden iets in beweging komen, alvorens er van boven iets in beweging komt.“ Dit wil zeggen dat de bekering van ons, stervelingen, moet uitgaan. Vaak zeggen wij dat wij op de Heer zitten te wachten, terwijl in werkelijkheid de Heer op ons zit te wachten.

Ik geef u mijn getuigenis, broeders en zusters, dat Jezus de Christus is en dat Hij leeft. Ik weet dat Hij leeft, en dat Hij de vergeving der zonden heeft mogelijk gemaakt voor hen die door bekering tot Hem komen, en dat Hij door middel van bekering en gehoorzaamheid onze zwakheden omzet in krachten, en de tijd daarvoor is nu gekomen.

In de naam van Jezus Christus. Amen.

PRESIDENT N. ELDON TANNER
van het Eerste Presidentschap

Laat ons moedig zijn

Vanaf het moment dat ik voor het eerst over godsdienstige zaken nadacht, heb ik getracht mij te laten leiden door een lievelingstekst die mijn vader mij als jongen heeft geleerd. Sindsdien lijkt het wel alsof geen enkele toespraak of geschreven artikel voor de Kerk van mijn hand zonder die tekst volledig is, nl:

„... zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen (waarmee bedoeld worden de dingen dezer wereld die ons ten goede komen) zullen u toegeworpen worden.“ (Mt. 6:33.)

Dit is voor mij een factor die kan bijdragen tot ons welslagen op elk gebied, en ik heb altijd beweerd dat iemand die deze vermaning opvolgt gelukkiger en geslaagder zal zijn dan die een andere gedragsregel volgt. Wij mogen nooit vergeten dat een ieder van ons persoonlijk toestemming heeft gekregen om naar deze aarde te komen en een sterfelijke staat deelachtig te worden, opdat wij ons zouden kunnen voorbereiden op een staat van onsterfelijkheid en eeuwig leven bij onze Vader in de hemel.

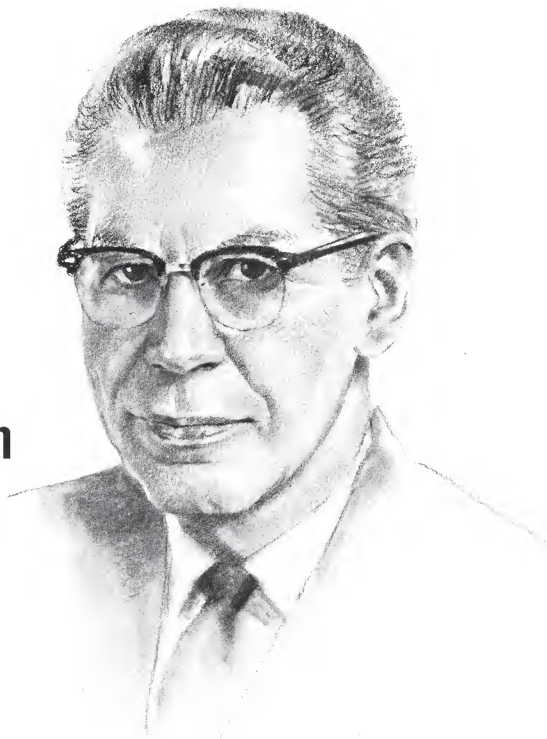
Hoe volbrengen wij dit nu? Allereerst moeten wij het Evangelie en wat er vereist wordt voor het verwerven van deze grote zegening leren begrijpen. Om het Evangelie te kunnen begrijpen moeten wij God leren kennen en Zijn

geboden leren gehoorzamen, die Hij ons juist hiertoe heeft gegeven. Wij moeten Zijn Zoon Jezus Christus aanvaarden als de Zaligmaker der wereld en als onze Verlosser en wij moeten Zijn leringen aanvaarden en naleven. Hij heeft ons gezegd dat het eerste en het grote gebod is de Heer onze God lief te hebben met heel ons hart, en dat het tweede gebod is onze naasten lief te hebben als onszelf.

Zoals de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan ons laat weten, zijn alle mensen onze naasten. Als wij daarom onze naasten liefhebben als onszelf, zullen wij graag willen dat zij dezelfde zegeningen zullen genieten waarin wij ons mogen verheugen. Aangezien onze grootste zegeningen voortvloeien uit het Evangelie, moet ons grootste verlangen zijn onze naasten te doen delen in het Evangelie.

Toen ik nog president over de West-Europese Zending was, waren wij in

de gelegenheid om behalve met onze zendelingen, ook met enkele van onze militairen samen te werken. Wij hielden eens een conferentie in Berchtesgaden (West-Duitsland), die door deze manschappen in gezelschap van hun vrouwen en kinderen werd bijgewoond. Het aantal bezoekers bedroeg ruim duizend. Het was zeer bemoedigend die jonge mannen — die overal ter wereld gestationeerd geweest waren op verschillende plaatsen, waar men vaak maar één, twee of een dozijn leden van de Kerk vond — getuigenis te horen afleggen van de waarheid van het Evangelie. Die getuigenissen hadden het hun mogelijk gemaakt aan alle tegenkanting, alle verleiding weerstand te bieden, en te zeggen dat zij zich niet schaamden voor het Evangelie van Christus. Ik ben er wel zeker van dat hun getuigenissen hen ook hebben geholpen hun ontberingen en lijdten te doorstaan.



Een van deze militairen, die een volledige zending in Frankrijk had vervuld, zei dat hij in dienst in één jaar nog meer bekeerlingen had gedoopt dan in die hele periode van twee-eneen-half jaar dat hij als zending in Frankrijk werkzaam was geweest.

Een andere jongeman, die dokter was, vertelde over een tocht die hij met anderen in een vreemd land had gemaakt, waarbij hun gids de goede hoedanigheden van de regering van dat land ophemelde, de vooruitgang die ze gemaakt hadden, enz. Toen ze de reis onderbraken voor de lunch was de gids niet aan het woord, en dus richtte de jonge dokter zich tot de gids en zei: „Wij hebben hier 45 Amerikaanse toeristen. Ze behoren tot verschillende kerken. Er zijn katholieken bij, en presbyterianen, methodisten en anderen. Hoewel we niet precies hetzelfde geloven, kunnen we goed met elkaar opschieten en houden we van elkaar. Ik ben mormoon. Ik geloof in God, de eeuwige Vader, en in Zijn Zoon Jezus Christus, en dat Zij werkelijk aan de mens kunnen verschijnen om hem te onderrichten, en dat Zij zijn gebeden horen en verhooren.”

Toen vertelde hij het gezelschap de geschiedenis van Joseph Smith en hoe deze de bossen inging om te bidden, en hoe het Evangelie toen werd hersteld. Vervolgens zei hij tot ons: „En ze luisterden, en ik wilde graag bereiken dat wanneer die mensen eenmaal voor Gods rechterstoel staan, zij nooit kunnen zeggen: „Ik heb nog nooit van de herstelling van het Evangelie gehoord,” omdat ik hun ervan verteld had, en ik vertelde hun duidelijk en precies wat onze geloofsopvattingen zijn.”

Hij vertelde verder dat er eens een jongeman op zijn kantoor kwam en dat hij hem naar zijn naam vroeg. Toen deze hem zei dat hij Smith heette, vroeg de dokter: „Ben je familie van Joseph Smith?” Toen daarop die man verbaasd vroeg: „Wie is Joseph Smith?” greep de dokter deze gouden gelegenheid aan om hem de geschiedenis van Joseph Smith en de herstelling van het Evangelie te vertellen.

Laat ons moedig zijn in de kracht van onze overtuigingen. Laten wij overal en wanneer we maar kunnen ons getuigenis geven. Laten wij voor onszelf kennis van de waarheid van het Evan-

gelie zien te verkrijgen, van het werkelijke bestaan van God en van de goddelijke zending van Jezus Christus, Zijn Zoon. Laat ons de wereld vertellen dat Joseph Smith een profeet van God was, en dat Joseph Fielding Smith in deze tijd Gods woordvoerder is, en dat hij de leiding heeft van het werk van de Kerk van Jezus Christus, die de voornaamste hoeksteen is.

Als wij onder zijn leiding voorwaarts willen streven, in liefde en eendracht samenwerkend, dan zal het Koninkrijk zich uitbreiden, en zoals de Schrifturen voorspellen, zal het Koninkrijk Gods eenmaal de hele aarde vervullen. Door onze hulp bij de opbouw van dat Koninkrijk bereiden wij ons voor er deel van uit te maken en ons daarin te verheugen. ○

(vervolg van blz 329)

wust waren dat er één God is, de Eeuwige Vader, dan waren wij ook wel doordrongen van het besef dat er één wereld en één mensheid is onder Gods heerschappij, zodat wij allen broeders zijn.

Hoe komt het dat de mensen die drang tot verering hebben? Er schijnt de menselijke ziel iets ingeboren te zijn dat hem doet streven naar omgang met God. In het boek Job wordt het zo gezegd: „Zekerlijk de geest, die in den mens is, en de inblazing des Almachtigen, maakt henlieden verstandig.” (Job 32:8.) Deze uitspraak schijnt een toespeling te zijn op de schepping van de mens. Door deze geest wordt hij voor begrip en rede vatbaar en bijgevolg in staat de goddelijke waarheid te onderscheiden. Door deze geest leert hij God kennen. Behalve dat er dus historische bewijzen zijn aan te voeren voor het bestaan van God en dit ook uit de menselijke redenering blijkt, komt het stelligste kennen van Hem tot stand door middel van Zijn openbaringen.

Van de aanvang af en in de loop van de Oud- en Nieuwtestamentische tijden heeft God Zich aan de mensen geopenbaard: eerst aan Adam, daarna aan de aartsvaders van zijn nageslacht tot Noach. Na Noach: Abraham, Izak, Jacob, Mozes en de profeten tot aan de bediening van Christus. Hij sprak ten tijde van de doop van Jezus en eveneens bij Zijn verheerlijking.

God openbaarde Zich aan de leider van het gezelschap dat ten tijde van de bouw van de toren van Babel de oude wereld verliet en naar het westelijk halfronde is gegaan. Zeshonderd jaar voor Christus sprak hij tot Lehi en gebood hem met zijn gezin naar het Amerikaanse vasteland te reizen.

In de huidige bedeling heeft God Zich geopenbaard aan de jongeling Joseph Smith, die het voorrecht heeft gehad God, de Eeuwige Vader, en Zijn Zoon Jezus Christus te aanschouwen.

Zo zijn de Personen, Die samen de Godheid vormen, in de loop der eeuwen aan de mensen geopenbaard, nl. God, de Eeuwige Vader, Jezus Christus, Zijn Zoon, en de Heilige Geest. Deze drie worden in het christendom aangeduid als de Drieëenheid, maar toch zijn het drie afzonderlijke personages, zoals werd aangetoond bij gelegenheid van Jezus' doop, toen de stem van de Vader werd gehoord en de Heilige Geest nederdaalde.

Het is een algemene regel dat wij waardevolle zaken niet verkrijgen tenzij wij bereid zijn er een prijs voor te betalen. Een geleerde wordt niet geleerd, indien hij er het werk en de moeite niet voor opbrengt om te kunnen slagen. Als hij daartoe niet bereid is, wie kan dan zeggen dat er volstrekt geen geleerdheid bestaat? Musici, wiskundigen, natuurgeleerden, sportlieden en vakbekwame mensen op velerlei gebied besteden jaren aan studie, oefening en hard werken om hun bekwaamheid te verwerven.

Kunnen anderen, die zich er niet de moeite voor willen geven, dan zeggen dat er in 't geheel niet zoiets bestaat als muziek, wiskunde, natuurwetenschappen of sport? Even dwaas is het voor de mens te zeggen dat er geen God is, enkel en alleen omdat hij niet geneigd was Hem te zoeken.

De geschiedenis leert ons dat er een God is. De wetenschap bevestigt het feit dat er een Opperwezen is. De menselijke redenering overtuigt ons ervan dat er een God is. Zijn eigen openbaringen aan de mensen laten hen niet in het onzekere aangaande Zijn bestaan. Als iemand een onwankelbare kennis wij verkrijgen van het werkelijke bestaan van God, moet hij leven overeenkomstig de geboden en

(wordt vervolgd op blz 340)

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · NOVEMBER 1970

Keesje-te-klein en de eerste schooldag

DOOR KATHLEEN C. PHILIPS

Keesje zat op de treden van het stoepje voor zijn woning en hij had heel erg met zichzelf te doen. Het was de eerste schooldag, en al zijn vriendjes waren weer naar hun eigen klas gegaan. Keesje was de enige die thuis was achtergebleven.

„Je bent nog te klein om naar school te gaan,” had zijn oudere broer Robbie tegen hem gezegd, en zijn oudste broer Jan had eraan toegevoegd: „Je mag er het volgend jaar wel heen, maar nu ben je nog te klein.” Daarna waren ze naar school gegaan en hadden Keesje in zijn eentje achtergelaten. Naar school gaan zou wel spannend zijn, dacht hij. Er was nu in de buurt niets te doen. Hij was nog te klein, te klein om naar school te gaan, te klein om iets belangrijks te doen.

Keesje stond op. „Ik ga even wandelen tot aan de hoek,” riep hij zijn moeder toe. „Dat is goed,” gaf ze ten antwoord, „maar steek de straat dan niet over.” „Welnee,” zei Keesje, en hij

wist dat zijn moeder er bijna bij had gezegd: „Je bent nog te klein.”

Langzaam liep Keesje het brede trottoir af. Het scheen erg rustig in de buurt te zijn, maar toen hij langs het huis van Roeli Reinders kwam, rende Tippie, het nieuwe jonge hondje van Roeli, naar de omheining en sprong blaffend en kwispelstaartend in het rond.

„Dag Tippie,” zei Keesje.

Mevrouw Reinders kwam om de hoek van het huis aangelopen. „Och, Keesje,” zei ze, „zou jij niet even binnen willen komen om een poosje met Tippie te spelen? Hij voelt zich vanmorgen zo eenzaam, nu alle kinderen weer naar school zijn.” Keesjedraafde dus de tuin rond en speelde krijgertje en verstoppertje met Tippie en deed ook nog een balspelletje met hem, totdat het hondje tenslotte moe werd, geeuwde en zich in een zonnig hoekje oprolde om een dutje te doen.

Toen mevrouw Reinders Keesje het





tuinhek uitliet, zei ze: „Kijk eens, Keesje, ik ben blij dat jij nog niet groot genoeg bent om naar school te gaan. Tippije had vanmorgen beslist iemand nodig om met hem te spelen.“

Toen Keesje langs het huis van de familie Hagen kwam, zag hij hoe mevrouw Hagen bezig was in de achtertuin kleren aan de lijn te hangen. Ineke, haar jongste kindje, zat in een wandelwagen, trappelend met haar voetjes, zwaaiend met haar armpjes, en een heleboel drukte makend. Keesje wist niet of Ineke aan het lachen of aan het huilen was. Hij liep dus om naar de achtertuin om eens naar haar te gaan kijken. Er lag een plastic pop in het gras. Keesje raapte die op en gaf hem aan het kindje. Ze hield op met schreeuwen, keek op naar Keesje en lachte tegen hem. Ook mevrouw Hagen lachte hem toe. „Wel, wel Keesje,“ zei ze, „jij hebt Ineke tot bedaren gebracht. Ze wil zo graag iemand hebben die haar speelgoed voor haar oprapt als zij het op de grond gooit. Dat vindt ze een leuk spelletje, maar ik moet mijn was ophangen.“

Keesje bleef dus bij Ineke en raapte haar pop, haar rammelaar en haar kralen van plastic op, zodra zij ze op de grond gooide. Het was een leuk spelletje en voordat Keesje het wist was mevrouw Hagen klaar met het ophangen van de was.

„Dank je wel, Keesje,“ zei mevrouw Hagen tegen hem. „Ineke mist de kinderen nu ze op school zijn. Ik ben blij dat jij nog niet naar school gaat. Ik hoop dat je nog eens terug komt om Ineke weer op te zoeken.“

Op de hoek, bij het huis van de familie van der Wal, maakte Keesje rechtsomkeert en liep de straat weer in. Iemand riep: „Keesje, Keesje,“ en dus

bleef hij staan. Mevrouw van der Wal stond in de deuropening van haar woning. „Keesje,” zei ze, „je moeder wilde dit nieuwe recept voor koekjes vandaag eens proberen. Zou jij het misschien voor mij naar haar toe willen brengen?”

Toen Keesje het receptbriefje van haar aanpakte, zei mevrouw van der Wal: „Ik ben blij dat er tenminste nog één jongetje in onze buurt is overgebleven om boodschappen te doen en de mensen een handje te helpen. 't Is maar goed dat jij nog niet groot genoeg bent om naar school te gaan, hoor Keesje.” Keesje wandelde naar huis terug en dacht intussen na over wat mevrouw van der Wal tegen hem had gezegd. Later op de morgen, toen hij weer op het stoepje voor zijn eigen huis zat, dacht hij er nog wat over na. Hij was te klein om bepaalde dingen te doen, zoals naar school gaan, maar er waren ook wel andere dingen, een paar heel belangrijke dingen, waarvoor hij precies groot genoeg was. Hij had ervoor gezorgd dat Tippië zich niet eenzaam voelde, hij had mevrouw Hagen met Ineke geholpen en voor mevrouw van der Wal een recept voor koekjes afgeleverd.

Terwijl hij zo op het stoepje zat en de kruidige geuren opsnoof van de koekjes die Moeder juist aan het bakken was, dacht Keesje opeens aan nog iets anders.

„Moeder,” riep hij, „bent u niet blij dat ik hier thuis ben om u te kunnen helpen?”

„Dat ben ik zeker,” stelde zijn moeder hem gerust. „Zou je me misschien nu even willen helpen?”

„Jawel,” zei Keesje en hij stond op. „Ik denk dat ik u nu meteen wel even kan helpen die nieuwe koekjes eens te proberen.”

○





DAVID

de herdersjongen

DOOR DOROTHY O. BARKER

David hield veel van zijn rustige schaapherdersleven. In de loop van de lange dagen kon hij diepe gedachten koesteren en mooie muziek maken door op zijn harp te spelen en watvoor zich heen te zingen, terwijl rondom hem de lammeren blaatten en de schapen vredig graasden.

Sedert die dag toen de profeet Samuël hem bij zich had ontboden en zijn

hoofd met olie had gezalft, waren Davids gedachten steeds bij God geweest, Die deze schone wereld had gemaakt. God scheen hem nu zo nabij. De stralende zon, de krachtige winden en onbeweeglijke heuvels, dat alles getuigde tot hem van de machtige en onveranderlijke God, Die als een liefdevol Vader waakte over Zijn volk.

Toen kwam er op zekere dag weer met haastige spoed een dienstknecht aan om David van de heuvels weg te halen. David moest zijn harp meebrengen en dadelijk meegaan naar koning Saul, die ziek was en heel verdrietig, en dacht dat zijn verontruste geest door muziek te kalmeren zou zijn.

David was opgewonden toen hij zich in de tegenwoordigheid van de grote krijgsman-koning bevond, maar wat keek de koning streng, wat zag hij er somber uit! David nam zijn harp en begon te spelen; hij zong zijn liederen van de lucht en de heuvels, de cederbomen, de huppelende lammetjes. Na verloop van tijd begon de lieflijkheid van de muziek het bedroefde hart van de koning te vertroosten, zodat hij weer kon opstaan en naar zijn strijdkrachten kon terugkeren.

De Israëlieten waren op de helling van een heuvel gelegerd, en de Filistijnen bevonden zich op de tegenoverliggende heuvel. Een klein riviertje stroomde langs het tussen hen liggende dal, en beide legers waren thans gereed voor de strijd.

Iedere dag zonden de Filistijnen hun reuzen-kampvechter, Goliath van Gath, in volle wapenuitrusting uit, met een schilddrager voor zich uitlopend. De reus ging dan op de heuvelhelling staan en schreeuwde over het dal heen: „Kiest een man onder u, die tot mij afkome. Indien hij tegen mij strijden en mij verslaan kan, zo zullen wij

ulieden tot knechten zijn; maar indien ik hem overwin en hem sla, zo zult gij ons tot knechten zijn, en ons dienen!“ (I Sam. 17:8 en 9.)

Bij het horen van deze woorden beefden de legers van Israëel, en geen man was dapper genoeg om alleen tegen de reusachtige Filistijn ten strijde te trekken.

Op zekere morgen kwam David in het legerkamp om zijn broeders te bezoeken. Hij hoorde de stem van Goliath over het dal heen daveren en vroeg zijn broeders wie er aan die uitdaging gevolg zou geven. Tot zijn verbazing vernam hij dat alle Israëlieten bang waren. David zei daarop dat hij die Filistijn dan wel zou gaan bestrijden.

Toen werd David regelrecht naar de tent van de koning gebracht, maar toen koning Saul de herdersknaap zag, zei hij vriendelijk: „Gij zult niet kunnen heengaan tot deze Filistijn, om met hem te strijden; want gij zijt een jongeling, en hij is een krijgsman van zijn jeugd af.“

David vertelde koning Saul dat hij de schapen van zijn vader had gehoed, en dat er een leeuw en een beer waren gekomen, die een lam van de kudde hadden weggehaald. Hij was ze toen achterna gegaan en had het lam gered, en toen de leeuw hem besprongen had, was deze door David gedood. „De Heere, Die mij uit de klauw des leeuws gered heeft, en uit de klauw des beers, Die zal mij redden uit de hand van dezen Filistijn.“

„Ga heen,“ sprak de koning, „en de Heere zij met u!“ (Zie I Sam. 17:33-37.) David weigerde het aanbod van koning Saul om zijn eigen helm, zwaard en schild te dragen, omdat deze te zwaar voor hem waren. Ongewapend, met uitzondering van zijn staf, zijn herderslinger en vijf gladde stenen die hij



uit de beek had opgeraapt, ging David moedig naar voren, de reus tegemoet. Goliath werd boos toen hij zag dat de Israëlieten alleen maar een herdersjongen hadden gezonden om hem te ontmoeten.

„Ben ik een hond, dat gij tot mij komt met stokken?“ riep hij uit.

„Gij komt tot mij met een zwaard, en met een spies, en met een schild;“ schreeuwde David hem toe, „maar ik kom tot u in de Naam van den Heere der heirscharen! . . . Te dezen dage zal de Heere u besluiten in mijn hand, en ik zal u slaan . . . en de ganse aarde zal weten, dat Israël een God heeft.“ (I Sam. 17:43-46.)

Toen snelde David onbevreesd de reus tegemoet. Hij legde een van de kleine stenen in zijn slinger, en wierp deze nauwkeurig naar zijn doel, zodat het de Filistijn raakte en diep in zijn voorhoofd drong. Log viel Goliath op de grond.

Toen het Filistijnse leger zag dat hun kampvechter dood was, vluchtten ze krijsend van schrik en angst naar hun eigen land, met achterlating van hun tenten.

David werd de held van het volk Israël. Hij mocht niet naar zijn schapen terugkeren. Hij kreeg een hoge positie in het leger en iedereen prees hem, had hem lief en zong liederen over hem.○

Welke vogel heeft een kam op zijn hoofd? Als je de vakjes waar een punt in staat, kleurt, dan komen er twee van zulke vogels tevoorschijn. Wat zijn het voor vogels?



De presiderende bisschop spreekt tot de jeugd over:

Tiendebetaling

DOOR BISSCHOP JOHN H. VANDENBERG

De jeugd van tegenwoordig wil wel eens de redenen weten voor hetgeen er van hen wordt gevraagd. Dit verlangen om het waarom te weten, kan, mits het op de juiste wijze wordt gebruikt, een heel goede, karaktervormende eigenschap zijn, omdat het van belang is de juiste dingen om de juiste redenen te doen.

Zo heeft president David O. McKay bijv. eens deze raad gegeven: „Tienenden behoren niet met een zelfzuchtig doel voor ogen te worden gegeven. Wie alleen maar zijn tiende betaalt om zijn naam in de tiendenadministratie ingeschreven te houden, zal natuurlijk zijn beloning niet ontgaan; zijn naam zal wel ingeschreven blijven. ‚Voorwaar, hij heeft zijn loon weg.‘ (Zie Mt. 6:2, 5 en 16.) Het gaat hem zoals de man die bad om door de mensen gezien en gehoord te mogen worden. Wie echter geeft omdat hij het heerlijk vindt anderen te helpen en de zaak der gerechtigheid te bevorderen, wie blijmoedig geeft met dankzegging in zijn hart, ook hij krijgt zijn loon; door te geven ontvangt hij immers eigenlijk iets. Door zijn leven om Christus ‚wil te verliezen, vindt hij het.‘

In het algemeen gesproken doen de mensen slechts node afstand van hun verdiensten. Dit is wel te begrijpen, als men het feit in aanmerking neemt dat in het bijzonder een man het grootste deel van zijn leven doorbrengt met geld verdienen voor zijn eigen levensonderhoud en dat van zijn gezin. Jonge mensen die pas beginnen zelf geld te verdienen staan vaak verwonderd over de hoeveelheid tijd en inspanning die hiermee gemoeid is.

Iemand die al zijn krachten inspant om geld te verdienen kan werkelijk het gevoel hebben een deel van zichzelf weg te geven als hij een bijdrage geeft. Hoe kunnen wij beter onze liefde voor de Heer en Zijn Kerk tonen dan door iets te geven dat werkelijk een deel van onszelf is — iets dat door ons met de grootste moeite is voortgebracht? Dit is iets goeds, iets moois om te doen.

De tien procent van ons inkomen die wij aan tiende betalen vormt een bijdrage in de exploitatiekosten van de Kerk. Uit de tiende wordt de bouw bekostigd van kerkgebouwen en tempels, waarin heilige verordeningen worden bediend en godsdienststoeffeningen worden gehouden. Het is de tiende waaruit de thuisreis van zendingen aan het eind van hun dienstreezen wordt betaald. Uit de tiende worden de onderwijsinstellingen van de Kerk onderhouden — een universiteit, colleges, theologische instituten en studiegroepen.

Behalve de zegening van de wetenschap dat onze tienden dergelijke waardevolle diensten in stand helpen houden, ontvangen wij het geestelijke goed dat voortvloeit uit het onderhouden van elk der geboden. De Heer heeft ons geld lang niet zo hard nodig als wij Zijn zegeningen van node hebben.

De tiendebetaling is een nuttig hulpmiddel tot het bewerken van nederigheid, een deugd die tegenwoordig zelden voorkomt. Als wij om de juiste redenen tiende betalen, nl. omdat wij de Heer liefhebben en de opbouw van Zijn koninkrijk hier op aarde willen bevorderen, dan doen wij daarmee een stap in de richting van het aankweken van een nederige levenshouding. Onzelfzuchtigheid is nog een karaktertrek die schaars is, waartoe het betalen van tienden met blijdschap en dankzegging een uitstekende voorbereiding is.

In geval van twijfel geeft een vrijgevig hart de Heer altijd het beste. In vroeger tijden, toen de tiende soms in natura werd betaald, was dit een vaak opkomende vraag, vooral onder de jongeren. Er gaat een verhaal over een vader die zijn zoons gelastte een tiende van het beste hooi op te laden en dit bij wijze van tiendebetaling naar de voorraadschuur van de bisschop te brengen.

De jongens die hadden geholpen bij het verbouwen, maaien en opslaan van het hooi, protesteerden: „Waarom

moeten we nu juist het beste hooi wegbrengen? Waarom kunnen we niet gewoon hooi nemen zondermeer zoals het uitkomt?“ Het antwoord van de vader maakte een eind aan alle verdere redeneringen. Hij zei: „Toen jullie moeder en ik om kinderen baden, vroegen wij de Heer ons de allerbeste te geven die Hij had, en dat heeft Hij ook gedaan.“

Geld kan op velerlei manieren worden besteed; daarom is het, hoe oud je ook bent, waardevol om te leren hoe men het op de beste manier kan besteden. Iedereen die heeft geprobeerd eerst zijn tiende te betalen nadat al het andere is betaald, weet dat deze methode nooit goede resultaten zal opleveren. Iemand heeft eens gezegd dat niemand ooit geld genoeg heeft om zijn tiende te kunnen betalen. De vraag waar het eigenlijk om gaat, is of men al dan niet genoeg geloof heeft om tienden te betalen.

De tiendebetaling is enigszins verwant aan het vasten als methode voor het aankweken van zelfbeheersing. Iemand die kan weigeren voedsel te gebruiken wanneer hij honger heeft, kan meestal ook beter zijn egoïstische verlangens beheersen door blijmoedig zijn tienden te betalen.

De ervaring leert dat een van de oorzaken van de moeilijkheden waarmee vele jongelui tegenwoordig te kampen hebben, is, dat men hun nooit iets heeft ontzegd. Een zeker jongmens, dat bezig was zijn leven door het gebruik van verdovende middelen te gronde te richten, beweerde dat zijn ouders hem altijd alles hadden gegeven waarom hij vroeg. Van hoe groot belang is het dat onze jeugd leert beseffen dat kracht het resultaat is van het vermogen tot zelfdiscipline, en dat men geluk moet verdienen door persoonlijke opoffering en krachtsinspanning.

Het betalen van tienden is een vorm van aanbidding. Wanneer iemand begint te beseffen hoe groot de liefde van de Heer voor hem als mens is, dan voelt hij een sterke begeerte om

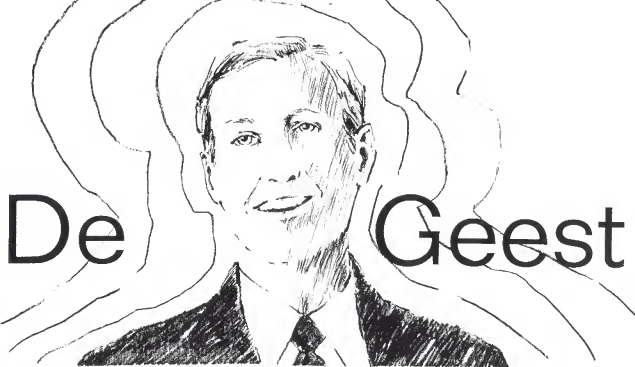
hem vollediger te dienen. De tiende-betaling is een vanzelfsprekend antwoord op deze begeerte. In deze tijd wordt er niet van ons gevraagd ons leven voor de Heer te geven, maar wij kunnen de opbrengst van ons levenswerk wel geven in de vorm van tienden.

Wijnen president Stephen L. Richards van het Eerste Presidentschap heeft in zijn boekje *De wet van de tiende* gezegd: „Iedereen die zijn tiende betaalt, behoort zich daarin te verheugen. Het Evangelie van Christus is een evangelie van verheuging. „De mensen zijn opdat zij vreugde mogen hebben.” (11 Ne. 2:25.) Wanneer iemand zijn tiende betaalt zonder er plezier in te hebben, wordt hij van een deel van de daaraan verbonden zegening beroofd. Hij moet leren blijmoedig, gewillig en met vreugde te geven, dan zal zijn gave worden gezegend. Om er meer plezier in te krijgen moet hij vaker tienden betalen... Door het hele jaar door betalingen te doen, kunnen wij niet alleen onze vreugde in het geven vermeerderen en verhogen, maar ook de gewoonte van het geven aankweken... Ik kan u warm aanbevelen uw tiende telkens te betalen als u uw geld in handen krijgt, niet alleen omdat het dan gemakkelijker is, maar tevens omdat daaruit grotere zegeningen voor u zullen voortvloeien.“

„In deze Kerk wijden wij ons leven aan het bevorderen van de zaak van God. „Wie met zijn gave zichzelf geeft, voedt daarmee drie personen, nl. zichzelf, zijn hongerige naaste en Mij.” De wet van de tiende is dus de korte samenvatting van het Evangelie. Het is ware godsdienst en ware erkenning van de soevereiniteit van God. Het is het verlenen van spierkracht en levenskracht aan de goede zaak, en het verwerkt het overvloedige leven van liefde en dienstbetoon, waarvoor Christus op aarde is gekomen.

Het is een maatstaf van de ware godsdienst. In zoverre als hij deze wet nakomt, kan ieder mens voor zichzelf de kracht van zijn eigen geloof en liefde tot God bepalen. Een profeet heeft eens gezegd: „Het tiende zal den Heere heilig zijn.” (Lev. 27:32.)

Het zal ook u heilig zijn, als u het liefdevol, blijmoedig en bereidwillig geeft.” ○



Een tijdje geleden waren zuster Packer en ik in New Hampshire om te spreken tot de leidsters van de Bond van Vrouwenclubs in die staat, tot besluit van hun verscheidene dagen durende conferentie over het thema „Zoeklicht op de jeugd — godsdienst.”

Men had zuster Buswell, een bekeerlinge tot de Kerk, gevraagd een solo te zingen als een van de laatste nummers op het programma. Moeilijke zangnummers lagen gemakkelijk binnen het bereik van haar goed geschoolde altstem. Ze werd voorgesteld als een lid van de Kerk. Ze ging voor hen staan en zei: „De kleine kinderen in onze Kerk zingen graag. Zou u het aardig vinden een paar liedjes te horen die bij hen én bij volwassenen zeer geliefd zijn?”

Toen zong ze eerbiedig alle verzen van een geliefd kinderlied. Terwijl haar prachtige stem door de zaal weerklonk stroomde er een geestrijke en ontroerende warmte binnen. Het was een geestelijke belevenis.

Ze had misschien wel andere nummers kunnen kiezen. Bijv. een stukje waarmee ze de kwaliteit en de omvang van haar stem zou kunnen demonstreren om bewondering te oogsten. Hoe vaak gebeurt het niet dat muzikkleiders het nodig vinden en zich verplicht voelen onze kerkdiensten „op hoger peil” te brengen en „cultureel” te maken, door het uitvoeren van muziek die werelds of dweperig is, enkel en alleen omdat hun bekwaamheid hieruit blijkt, maar die niet in overeenstemming is met de geest van het Evangelie. Dergelijke muziek is belangrijk, maar niet in onze erediensten. Nu zal er wel iemand zijn die zegt dat ik niet veel van muziek afweet. Dit

geef ik onmiddellijk toe, maar ik weet wel wanneer de Geest des Heeren ergens aanwezig is, en Deze paart Zich niet vaak aan muziek die alleen maar goed uitgevoerd wordt of plechtstatig is, evenmin als die Geest wordt opgeroepen door de taal der wereld, hoe duidelijk en welverzorgd die ook wordt uitgesproken.

De eenvoud en de eerbied waarmee zuster Buswell dat simpele kinderliedje zong, bracht een geestelijke belevenis teweeg. Ze liet er nog een kinderliedje volgen en alvorens met een enkel vers van „O, Mijn Vader” (H. L. 199) te besluiten zong ze toen nog bijna strijdustig de woorden van een geliefd mormoons kerklied, waarin een vraag wordt gesteld. Het is een interessante vraag, nl. „Zal de jeugd van Zion dralen? (Heilige Lofzangen nr. 32), waartegen het lied krachtig protesteert met „Nee!”

Gezamenlijk zal en kan de jeugd natuurlijk niet dralen, falen of wankelen, maar individueel heb ik jongeren wel zien wankelen, wijken en afvallen. Het blijft wel eens onopgemerkt dat in het visioen van Lehi de zwaarste beproeving ten deel valt aan hen die de ijzeren roede tot aan zijn bestemming zijn gevolgd. Luistert u maar eens aandachtig naar de woorden van Nephi:

... ik zag een ijzeren roede en deze liep langs de oever van de rivier en voerde naar de boom, waarbij ik stond ...

„En ik zag een ontelbare schare mensen, waarvan velen zich naar voren drongen om het pad te bereiken, dat naar de boom voerde, waarbij ik stond ...

„En ik zag anderen, die zich naar

getuigt welsprekend

DOOR OUDERLING BOYD K. PACKER van de Raad der Twaalven

voren drongen en het einde van de ijzeren roede vastgrepen; en zij drongen zich naar voren door de donkere mist heen, zich vasthoudende aan de ijzeren roede, totdat ze bij de boom kwamen en van de vrucht ervan aten. „En nadat zij van de vrucht van de boom hadden genomen, keken zij rondom zich, alsof zij beschaamd waren.

„En ik keek ook rondom mij en zag . . . een groot en ruim gebouw . . .

„En het was vol mensen, zowel jonge als oude, zowel mannen als vrouwen; en zij waren buitengewoon fraai gekleed, en zij wezen met spottende gebaren naar hen, die de vruchten hadden bereikt en er van hadden genomen. „En nadat zij van de vrucht hadden geproefd, schaamden zij zich voor hen, die hen bespotten, en zij geraakten op verboden paden en gingen verloren.” (1 Ne. 8:19, 21, 24-28.)

Let eens op dat de beproeving kwam nadat zij de ijzeren roede waren gevolgd, en nadat zij van de vrucht genomen hadden. (Zie voor de uitlegging van deze symbolen 1 Ne. 11.)

Waaruit bestaat nu deze beproeving? Waarom hebben zij gewankeld? Het had iets te maken met beschaamd worden onder beschimping en bespottung of wanneer men met de vinger wordt nagewezen.

Hoe kan men onwankelbaar zijn?

In de eerste plaats door genoeg op uw hoede te zijn om te weten dat de uitdaging, wanneer deze komt, persoonlijk is. Al zal de jeugd van Zion als geheel niet wankelen of bezwijken, dit zou u als enkeling toch wel eens kunnen overkomen.

Velen van u verkeren ten onrechte in de waan dat in geval het bestaan van

de Kerk zelf mocht worden bedreigd door een hedendaags leger van Johnston¹ uzelf dan wel in Echo Canyon te vinden zou zijn², dienstdoende als verdediger van het geloof. Dan begrijpt u niet dat die uitdaging niet komt in de vorm van een tegen de Kerk optrekkend leger, maar als Satan zelf die zich tegen uw persoonlijk getuigenis keert.

Tegen het einde van mijn studie om te promoveren, zat ik met drie anderen in een klas voor wijsbegeerte. Twee van ons legden de laatste hand aan onze dissertatie, de beide anderen waren nog maar pas begonnen.

Er ontstond een strijdvrage tussen mij en de andere doctorale kandidaat. De professor suste behendig het geschil zonder een van beide zijden te kiezen. Het twistgesprek werd heftiger en de twee andere studenten kozen partij, een voor elke zijde.

Er waren dus twee opponenten, elk met een „secondant”. Het geschilpunt won aan gewicht en iedere dag voelde ik mij bij het verlaten van de klas een nog grotere mislukkling.

Waarom zou ik mij dit aantrekken? Ik trok het me aan omdat ik *gelijk* had en hij ongelijk, en dat wist ik, en ik meende dat hij het ook wel wist. Toch wist hij me bij iedere discussie te overtreffen. Ik voelde mezelf met de dag ontoereikender, dwazer en meer in de verleiding om mij gewonnen te geven. Toen gebeurde er iets dat tot de voornaamste belevissen van mijn hele studietijd behoort. Op zekere dag maakte de „secondant” van mijn tegenstander bij het uitgaan van de klas de opmerking: „Je begint het te verliezen, is ’t niet?”

Ik had geen trots genoeg overgehou-

den om niet met dit voor de hand liggende feit in te stemmen. Ik zei dus: „Ja, ik ben aan de verliezende hand.” „Weet je wat het met jou is?” vroeg hij. Mijn belangstelling werd gewekt en ik antwoordde: „Dat zou ik graag willen weten.”

Hij zei: „De narigheid met jou is dat je vecht buiten de kontekst.” Ik vroeg hem wat hij daarmee bedoelde. Ik wist het niet en hij kon het niet nader verklaren. Hij zei alleen maar: „Jij vecht buiten de kontekst.”

Die avond moest ik voortdurend aan die woorden denken. Het ging niet om de graad die ik moest behalen, of om de eer — het was nog iets groters. Ik werd steeds verslagen en vernederd in mijn pogingen om een beginsel te verdedigen dat toch waar was.

Dat gezegde: „Jij vecht buiten de kontekst” bleef mij voor de geest staan. Tenslotte ging ik in mijn vernedering in gebed tot de Heer. Toen wist ik het. De volgende dag gingen wij weer naar de klas, ditmaal om in de kontekst van het onderwerp te blijven. Toen het debat werd hervat, bleef ik binnen de kontekst, en in plaats van een of andere hoogdravende, gekunstelde, wijsgerige uitspraak te mompelen, die erop berekend was te laten zien dat ik op de hoogte was van de filosofische terminologie en wel het een en ander gelezen had, in plaats van te zeggen: „Het a priori verkrijgen van intelligentie alsof deze afkomstig was van een bepaalde uitwendige bron van verlichting,” bleef ik binnen de kontekst en zei: „Openbaring van God.”

Plotseling waren de rollen omgekeerd, ik werd van de nederlaag gered en leerde een les die ik niet spoedig zal vergeten. Ik ben veel verschuldigd aan

die bescheiden student van wiens opmerking ik zoveel heb geleerd.

Studenten, u moet leren, zoeken en groeien. Studeer verder om hogere graden te behalen. Probeer het ver te brengen op het door u gekozen wetenschappelijk gebied. U hoeft niet onverstendig of onvolwassen te werk te gaan door uw godsdienstige overtuigingen aan anderen te willen opdringen. Wanneer u echter de Kerk of het Evangelie bespreekt, laat u dan niet van de wijs brengen.

U zult stellig niet iedereen kunnen overhalen uw zienswijze te aanvaarden. Wees zo verstandig te beseffen wanneer u geen poging daartoe in het werk moet stellen. Toch kunt u hen wel duidelijk genoeg voorlichten, zodat zij, of ze het nu willen aannemen of niet, weten wie ze zijn. Onderwijs anderen in geloof, bekering en doop.

Aan een universiteit heeft men een aantal leergangen, voor het volgen waarvan men eerst aan zekere vereisten moet voldoen. Zo kan men zich bijv. niet laten inschrijven voor een gevorderde scheikundeklas zonder eerst een basisopleiding te hebben gevolgd. Om te kunnen worden ingeschreven als leerling van een klas voor doctoraal-studenten, moet men eerst zijn kandidaatsexamen hebben gehaald.

Volgt u eerst de cursus voor gevorderden zonder aan die eerste voorwaarde te hebben voldaan of een gelijkwaardige vooropleiding te hebben gevolgd, dan zult u hoogstwaarschijnlijk wel zakken. Zonder kennis van de

grondbeginselen van een bepaald leervak, zult u misschien bepaalde onderdelen verkeerd begrijpen of zelfs verwerpen, die toch beslist waar zijn wanneer ze in verband gebracht worden met de grondbeginselen van dat vak.

Zo zijn er ook in de leer van het Evangelie enkele voorbereidende leergangen, zonder welke de diepere betekenis van bepaalde beginselen van het Evangelie wellicht niet goed begrepen worden en zelfs volkomen misverstaan.

Zo kunnen bijv. de beperkende bepalingen waaronder het priesterschap wordt verleend nauwelijks worden aanvaard of begrepen door iemand die vooraf de vereiste leergangen van geloof, bekering, doop en het ontvangen van de Heilige Geest niet heeft doorlopen.

Schaam u nooit voor het Evangelie omdat de mensen het niet met u eens zijn, ook ogenschijnlijk wakkere, schranderende en goed-bedoelende mensen. (Zie Rom. 1:16.) Wankel niet, omdat u het niet kunt uitleggen in hun terminologie, binnen hun kontekst.

U moet inzien dat er nu eenmaal tegenstand moet zijn, dat u nu eenmaal niet met iedereen goede maatjes kunt zijn en dat niet iedereen u aardig kan vinden. Een echte persoonlijkheid wordt nooit volledig door iedereen geaccepteerd.

Deze moeilijkheden zijn niets nieuws. Ook Moroni zelf begon bedroefd te worden over zijn eigen zwakte en struikelingen bij zijn pogingen om de waarheid te onderwijzen:

„En ik zeide tot Hem: Here... ik vrees, dat de niet-Joden onze woorden zullen bespotten.

„En toen ik dit had gezegd, sprak de Here tot mij, en zeide: Dwazen spotten, doch zij zullen treuren; en Mijn genade is voldoende voor de zachtmoedigen, zodat zij van uw zwakteid geen misbruik zullen maken;

„En als de mensen tot Mij komen, zal Ik hun hun zwakteid tonen. Ik geef de mensen zwakteid, opdat zij nederig mogen zijn; en Mijn genade is voldoende voor allen, die zich voor Mij vernederen; want indien zij zich voor Mij vernederen, en geloof in Mij hebben, zal Ik zwakke dingen sterk voor hen doen worden.

„Zie, Ik zal de niet-Joden hun zwakteid tonen, en Ik zal hun tonen, dat geloof, hoop en liefde tot Mij leiden — tot de Bron van alle gerechtigheid.” (Ether 12:23 en 25-28.)

Wij hebben in deze Kerk meer van die zusters Buswell nodig — mensen, die op het juiste moment de inspiratie hebben om in de kontekst van het Evangelie te blijven, en dat niet omdat zij de wereld niet op voet van gelijkheid kunnen evenaren, maar omdat zij zich niet schamen voor het Evangelie van Jezus Christus; want het is een kracht Gods tot zaligheid.” (Rom. 1:16.) ○

1 Het leger van Johnston werd in 1858 door president Buchanan tegen de mormonen uitgezonden. (Enc. Americana, Vol. 9, p. 544)

2 Echo Canyon, ten noordoosten van Salt Lake City gelegen hoofdkwartier voor de verdere troepen. (Enc. Americana, Vol. 16, p. 182)

(vervolg van blz 336)

de leerstellingen die de Heiland gedurende Zijn persoonlijke bediening heeft bekend gemaakt. „Jezus antwoordde hun, en zeide: Mijn leer is de Mijne niet, maar Desgenen, Die Mij gezonden heeft. Zo iemand wil Deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelven spreek.” (Joh. 7:16-17.) Met andere woorden: zij die bereid zijn op onderzoek uit te gaan, zich erop toe te leggen en Gods wil te doen, zullen te weten komen dat God werkelijk bestaat. Wanneer iemand God heeft gevonden en Zijn wegen

begrijpt, leert hij dat niets in het heelal bij toeval tot stand is gekomen, maar dat alles is voortgevloeid uit een vaar Godswege voorbeschikt plan. Wat krijgt zijn leven dan een rijke betekenis! Er valt hem een begrip ten deel dat alle wereldse geleerdheid te boven gaat. Voor hem wordt de wereld nog schöner, de in het heelal heersende orde nog zinvoller, en al wat God geschapen heeft begrijpelijker, terwijl hij Gods dagen ziet komen en aan gadeslaat hoe de jaargetijden elkaar opvolgen.

Indien alle mensen God konden vin-

den en Zijn wegen bewandelen, zouden de harten der mensen zich in liefde tot hun broeders wenden, en de volken zouden in vrede leven. Ik getuig tot u xlat God leeft en dat Hij onze eeuwige hemelse Vader is. Ik weet dat Zijn Zoon Jezus de Christus is en de Zaligmaker der wereld. Ik weet ook dat God Zijn wil evenzeer in deze tijd aan Zijn profeten openbaart als in de bedelingen van het verleden. Dat wij God mogen zoeken met de waarachtige begeerte Hem te leren kennen, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ○

Maar gewoon leraar



Toespraak gehouden tijdens de honderdveertigste jaarlijkse algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste dagen.

DOOR OUDERLING
THOMAS S. MONSON
van de Raad der Twaalven

Vaak horen wij de uitdrukking: „De tijden zijn veranderd” en misschien is dat ook wel zo. Onze generatie is getuige geweest van enorme vorderingen op het gebied van de geneeskunde, het vervoerswezen, de communicatiemiddelen en het wetenschappelijk onderzoek in 't algemeen, om er slechts een paar te noemen. Toch zijn er ook van die geïsoleerde eilanden van bestendigheid temidden van die onmetelijke zee van verandering. Zo zijn bijv. jongens nog altijd jongens en blijven ze steeds diezelfde jongensachtige grootspraak verkopen.

Een poosje geleden ving ik toevallig een gesprek op dat naar mijn vaste overtuiging wel vaker zal voorkomen. Drie kleine jongens waren bezig onder elkaar de betrekkelijke deugden van hun vaders te bespreken. De een pochte: „Mijn pa is groter dan jouw pa,” waarop een ander antwoordde: „Nou, maar mijn pa is knapper dan jouw pa.” De derde bracht daar tegenin: „Mijn pa is dokter,” en spottend smaalde hij toen nog: „En jouw pa is maar gewoon leraar.”

De roep van een moeder beëindigde het gesprek, maar de woorden bleven steeds in mijn oren naklinken: „Maar gewoon leraar. Maar gewoon leraar. Maar gewoon leraar.” Er zal nog wel eens een dag komen waarop al die kleine jongens geïnspireerde leraren op hun juiste waarde leren schatten. Dan zullen ze met oprechte dankbaarheid erkennen dat die leraren op hun persoonlijk leven een onuitwisbaar stempel hebben achtergelaten.

„De invloed van een leraar,” zo heeft Henry Brook Adams¹ eens opgemerkt, „is van eeuwige strekking; hij weet nooit

waar die invloed ophoudt.” Dit ware woord geldt voor al onze leraren: ten eerste voor de leraren thuis, in het gezin, ten tweede voor de leraren op school en ten derde voor de leraren in de Kerk.

Die ene leraar of lerare die u en ik zich nog het beste herinneren is misschien ook wel degene die de sterkste invloed op ons heeft uitgeoefend. Misschien was het wel een onderwijzeres die niet eens een schoolbord gebruikte en nooit een graad aan de universiteit had behaald, maar haar lessen waren van eeuwige strekking, en haar bezorgdheid voor ons was echt. Ja, ik spreek nu over onze moeder, en in één adem met haar noem ik vader. Inderdaad zijn alle ouders leraren.

De leerling in de klas van die met een goddelijke opdracht belaste leraar, ik bedoel het pasgeboren kind dat in uw of in mijn gezin zijn intrede doet, is een lieflijke prille bloesem der mensheid, pas uit Gods eigen woning op aarde gevallen, om hier tot bloei te komen.

De beste tijd voor het geven van onderwijs gaat snel voorbij. Gunstige gelegenheden zijn vergankelijk. Ouders die de verantwoordelijkheid om hun onderwijsroeping na te streven van dag tot dag van zich afschuiven, zullen wellicht in later jaren tot het bittere inzicht komen in het zo dikwijls herhaalde gezegde: „Het had zo mooi kunnen zijn.”

Mochten ouders behoefte hebben aan meerdere inspiratie om met de hun van God gegeven onderwijsstaak te beginnen, laten zij dan bedenken dat het krachtigste samenspel van emoties niet wordt opgeroepen door een of ander groots kosmisch gebeuren, en evenmin is te vinden in

romans of geschiedboeken, maar gewoon door een ouder die neerblikt op een slapend kind.

Geschapen „naar het beeld van God” (zie Gen. 1:27.); die heerlijke bijbelse passage, verkrijgt een nieuwe sensationele betekenis voor ouders die dit telkens weer zelf doorleven. Dan wordt het ouderlijk huis een haven die men een hemel zou kunnen noemen, waar liefhebbende ouders hun kinderen „leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen.” (L. & V. 68:28.) Nooit is de omschrijving „maar gewoon leraar” van toepassing op dergelijke geïnspireerde ouders.

Laten wij vervolgens eens denken aan een schoolonderwijzeres. Onvermijdelijk daagt voor ieder kind die meestal huilerige morgen, waarop het huiselijk milieu terwille van het onderwijs ten dele plaats maakt voor het klaslokaal. Dan sluiten alle moederskindjes zich aan bij die blijde schare, die zich iedere dag vanuit de ouderlijke woning op weg begeeft naar de schoolklassen. Daar gaat een nieuwe wereld voor hen open. Onze kinderen maken kennis met hun schoolonderwijzers en -onderwijzeressen. Zo'n onderwijzeres bijv. geeft niet alleen vorm aan de verwachtingen en ambities van haar leerlingen, maar ze beïnvloedt bovendien het standpunt dat zij eenmaal zullen innemen tegenover hun eigen toekomst en tegenover zichzelf. Is zij niet voor haar taak berekend, dan zal zij littelken achterlaten op het leven van jonge kinderen, hun zelfrespect geweld aan doen en hun een verwrongen beeld bijbrengen van zichzelf als mens. Heeft zij echter haar leerlingen lief en koestert ze hoge verwachtingen van hen, dan zal hun zelfvertrouwen toenemen, dan zullen hun talenten tot ontwikkeling komen en hun toekomst zal zijn verzekerd.

Ongelukkigigerwijze zijn er ook wel leraren die er veeleer behagen in scheppen het geloof van hun leerlingen te niet te doen dan om bruggen te bouwen die tot een goed leven leiden. Wij moeten er altijd op bedacht zijn dat de macht om anderen te leiden, tevens de macht is om hen te misleiden, en de macht der misleiding is de macht tot vernietiging.

Om het eens te zeggen met de woorden van wijlen president J. Reuben Clark Jr.: „Hij, die twijfel zaait over deze grondwaarheden en het geloof hieraan vernietigt, verondt, verninkt en verlamt de ziel.

God zal zo iemand hiervoor streng verantwoordelijk houden en wie kan de diepten meten waarin iemand zal vervallen, die willens en wetens in een ander de kans op de celestiale heerlijkheid vernietigt?” (*Onsterfelijkheid en het eeuwige leven*, blz. 185.)

Aangezien wij niet kunnen nagaan wat er in de klas gebeurt, kunnen wij tenminste de leerling voorbereiden. U vraagt: „Hoe?” Daarop antwoord ik: „Verschaf hem een gids op weg naar de heerlijkheid van het celestiale koninkrijk van God, ja, een barometer waarmee hij onderscheid kan maken tussen Gods waarheden en de theorieën der mensen.”

Jaren geleden heb ik eens zo'n gids in de hand gehouden. Het was een boekwerk met Schriftuur die wij doorgaans de drie-in-één combinatie noemen en die het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van Grote

Waarde bevat. Dit boek was een geschenk van een liefhebbende vader aan een mooie, bloeiende dochter, die zorgvuldig zijn raad opvolgde. Op het schutblad had haar vader deze geïnspireerde woorden geschreven:

9 april 1944
Opdat je een blijvende maatstaf mag hebben, aan de hand waarvan je onderscheid kunt maken tussen de waarheid en de dwalingen der menselijke filosofieën, en zo in godsvrucht moogt toenemen, naarmate je kennis vermeerdert, geef ik je dit heilige boek om er geregeld in te lezen en het je leven lang in ere te houden.

Je liefhebbende vader, Harold B. Lee

Nu vraag ik u nog eens: „Maar gewoon leraar?”

Laten wij ons tenslotte wenden tot de leraar die wij gewoonlijk zondags ontmoeten, nl. de leraar in de Kerk. In die omgeving komen de geschiedenis van het verleden, de hoop van het heden en de belofte voor de toekomst samen. Hier leert vooral de leraar zelf dat het gemakkelijk is een farizeeër te zijn en moeilijk om discipel te zijn. De leraar wordt door zijn leerlingen beoordeeld, niet alleen volgens wat en hoe hij onderwijst, maar ook naar zijn levenswijze. De apostel Paulus gaf de Romeinen deze raad:

„Gij die dan een anderen leert, leert gij uzelve niet? Die predikt, dat men niet stelen zal, steelt gij? Die zegt, dat men geen overspel doen zal, doet gij overspel?” (Rom. 2:21-22.)

Paulus, die geïnspireerde en dynamische leraar, doet ons hier een goed voorbeeld aan de hand. Misschien valt het geheim van zijn succes te verklaren uit de ervaring die hij heeft opgedaan in de sombere kerker die hem gevangen hield. Paulus kende de zware, eentonige tred van de soldatenvoeten en het gerammel van de ketenen die hem gebonden hielden. Toen de gevangenvaarder die Paulus gunstig gezind scheen te zijn, hem vroeg of hij raad nodig had over hoe hij zich tegenover de keizer moest gedragen, zei Paulus dat hij al een raadgever had, nl. de Heilige Geest.

Diezelfde Geest leidde Paulus toen hij midden op de Areopagus stond en het opschrift las: „Aan de onbekende God,” en naar aanleiding daarvan verkondigde: „... Deze dan, Dien gij niet kennende dient, verkondig ik ulieden. De God die de wereld gemaakt heeft en alles wat daarin is . . . woont niet in tempelen met handen gemaakt; . . . alzo Hij Zelf allen het leven, en den adem, en alle dingen geeft; „Want in Hem leven wij, en bewegen wij ons en zijn wij . . . Want wij zijn ook Zijn geslacht.” (Hand. 17:23-24, 25 en 28.)

Wederom rijst de vraag: „Maar gewoon leraar?”
Thuis, op school of in het huis van God is er één Leraar, Wiens leven dat van alle andere leraren in de schaduw stelt. Hij leerde over leven en dood, over plicht en bestemming. Hij leefde niet om gediend te worden, maar om te dienen; niet om te ontvangen, maar om te geven; niet om Zijn eigen leven te behouden, maar om het voor anderen op te offeren. Hij verkondigde een liefde schoner dan begeerte, een armoede rijker dan schatten. Men zei van deze Leraar dat Hij leerde als macht hebbende, en niet als de schriftgeleerden. (Zie Mt. 7:29.) In de tegenwoordige

wereld, waar vele mensen begerig zijn naar goud en naar roem, en beheerst worden door een onderwijsopvatting van „publiceren of vergaan”, willen wij bedenken dat deze Leraar nooit iets geschreven heeft — slechts eenmaal schreef hij in het zand, en de wind vernietigde Zijn handschrift voorgoed. Zijn wetten werden niet in steen gegrift, maar in de harten der mensen. Ik spreek hier over de Meester-Leraar, nl. Jezus Christus, de Zoon van God, de Verlosser en Zaligmaker van heel de mensheid.

Wanneer toegewijde leraren gevolg geven aan Zijn vriendelijke uitnodiging: „Komt, leert van Mij,” dan leren zij ook, maar tevens worden zij deelgenoten van Zijn goddelijke macht. Als kleine jongen heb ik ondervonden wat het was onder de invloed van een dergelijke leraars te geraken. In onze zondagsschoolklas leerde zij ons over de schepping van de wereld, de val van Adam en het verzoenende offer van Jezus. Als eragsten bracht zij mee naar de klas figuren als Mozes, Jozua, Petrus, Thomas, Paulus en Jezus de Christus.

Ook al zagen wij hen niet, wij leerden hen toch liefhebben, eren en hun voorbeeld navolgen.

Nog nooit is haar onderwijs zo dynamisch geweest en de invloed daarvan duurzamer dan op zekere zondagmorgen, toen ze bedroefd het overlijden bekend maakte van de moeder van een klasgenoot. Wij hadden Frits die morgen wel gemist, maar wisten niet wat de reden van zijn afwezigheid was. De les ging over het onderwerp: „Het is zaliger te geven dan te ontvangen.” (Hand. 20:35.) Halverwege het lesuur sloot onze leraars het lesboek en opende onze ogen, oren en harten voor de heerlijkheid van God. Ze vroeg: „Hoeveel geld hebben wij in de feestkas van onze klas?”

Daar het een slappe tijd was in die dagen, klonk het antwoord vol trots: „Vier gulden en vijfenzeventig cent.”

Toen stelde ze o zo vriendelijk voor: „Bij Frits thuis zitten ze verlegen om geld en zijn ze door een groot verdriet getroffen. Wat zouden jullie ervan denken als wij vanmorgen zijn familieleden eens gingen opzoeken en wij hun dan jullie kasgeld gaven?”

Het zal mij altijd bijblijven hoe dat kleine gezelschap die drie stadsstraten verder wandelde, het huis van Frits binnging en hem, zijn broertjes, zusjes en vader begroette. Zijn moeder was merkbaar afwezig. Ik zal altijd een kostbare herinnering bewaren aan de tranen die in ieders oog blonken, toen de witte envelop die onze dierbare feestkas bevatte van de fijne hand van onze leraars overging in de hand van de diepbedroefde vader. Op onze terugweg naar het kerkgebouw liepen we gewoonweg te huppelen. Ons hart was lichter dan ooit, onze blijdschap was volkomener, en ons begrip was verdiept. Een door God geïnspireerde leraars had haar jongens en meisjes een eeuwig les van goddelijke waarheid geleerd: „Het is zaliger te geven dan te ontvangen.”

Wij hadden met recht de woorden van de discipelen op de weg naar Emmaüs kunnen herhalen: „Was ons hart niet brandende in ons ... als Hij ons de Schriften opende?” (Luk. 24:32.)

Nu wil ik nog eens terugkomen op het eerder vermelde gesprek tussen die kleine jongens. Toen die jongen hoorde schimpen: „Mijn pa is groter dan de jouwe, mijn pa is knapper dan de jouwe, mijn pa is dokter,” had hij best kunnen antwoorden: „Jouw pa kan wel groter zijn dan de mijne; jouw pa kan wel piloot zijn, of dokter of ingenieur, maar mijn pa, mijn pa is leraar.”

Dat ieder van ons nog eens zo'n welgemeend en vriendelijk compliment waardig moge zijn, dat bid ik nederig, in de naam van Jezus Christus, onze Heer. Amen.

1 Henry Brook Adams — Amerikaans geschiedschrijver (1838—1918.) ○

Avondmaalsopzeggingen voor november

Senior-zondagsschool:

„En (gij) zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken.”

(Joh. 8:32)

Junior-zondagsschool:

„Laat ons elkander liefhebben, want de liefde is uit God.”

(1 Joh. 4:7.)

Roy M. Darley



Sara M. Tanner - een leven vol toewijding aan huisgezin en Kerk

DOOR ELEANOR KNOWLES

„Zij bleek te zijn opgewassen tegen de door hem gestelde eisen en liet de speelse zaken van haar leven varen om de eervolle taak van vrouw en echtgenote te aanvaarden...” (John L. Clarke, directeur van het Ricks College.)

Bij het aanvaarden van haar eerste aanstelling aan de kleine school te Hill Spring (Alberta) in Canada, kon de jonge onderwijzeres geenszins vermoeden dat haar hele levensloop binnen een paar maanden zou veranderen, en dat ze bij haar leven aan de zijde van haar echtgenoot de hele wereld zou bereizen en daarbij zou kennis maken met vorstelijke personen, hoogeplaatste regeringsambtenaren en mensen van allerlei ras en geloof.

Met uitzondering van de eerste paar maanden (ze werd geboren te Lehi in

Utah), had Sara Isabelle Merrill haar hele leven in Canada doorgebracht, waar haar vader op een gegeven moment was opgeroepen om huizen te helpen bouwen voor gezinnen van heiligen der laatste dagen die betrokken waren bij een irrigatie-project voor de Canadese regering. Ze bezocht scholen in Magrath, Hill Spring en Calgary en behaalde haar einddiploma aan de normaalschool voor opleiding van onderwijzers in Calgary.

Toen ze aan de school van Hill Spring was verbonden, leerde Sara de lange, knappe Nathan Eldon Tanner kennen, het nieuwe hoofd van die school en leraar in de middelbare klassen. Zij vatten liefde voor elkaar op en trouwden op een koude, besneeuwde dag in december 1919. (Later werd hun huwelijk plechtig verzegeld in de tempel van Alberta, vlak na de inwijdings-

diensten van die tempel in augustus 1923.)

Toen ze trouwde, zette Sara Tanner de gedachte aan een volledige betrekking buitenshuis uit haar hoofd en legde ze zich met inspanning van al haar krachten toe op de huishouding en op het verlenen van steun aan haar man bij het volbrengen van zijn kerkelijke, burgerlijke, overheids- en beroepstaken. In de loop van de eerstvolgende paar jaar, terwijl ze zwoegden om een tehuis te stichten en zijn studie te voltooien, werden ze gezegend met vijf lieve dochters: Ruth, Isabelle, Zola, Beth en Helen. (Ze zijn nu allemaal getrouwd en de Tanners hebben al 26 kleinkinderen en één achterkleinkind.)

Onlangs werd zuster Tanner door het Ricks College in Rexburg (Idaho) gehuldigd als hun „vrouw van het jaar.”



In de eervolle vermelding, waarvan deze onderscheiding was vergezeld, kwamen de reeds eerder aangehaalde woorden van president John L. Clarke voor, en de volgende lovende woorden, waarin Sara Tanners toewijding aan haar huis en gezin uitstekend is weergegeven:

„Al jong bent u begonnen de eigenschappen aan te kweken die kenmerkend zijn voor een ideale vrouw. Door te genieten van culturele activiteiten als beeldende kunsten, literatuur, geschiedenis, muziek en toneel, hebt u uw leven verrijkt. U bent een toonbeeld geweest van het wezen van het ware moederschap in uw huiselijke belangen, waarden, en uw indrukwekkende toewijding aan uw tehuis en aan uw kinderen.“ Er stond ook in dat ze „een voorbeeld had gegeven van liefde tot God door dienst te doen als onder-

wijzeres aan de openbare scholen, in vele kerkelijke organisaties en als leidster in vele hulporganisaties van de Kerk.“

Terwijl president Tanner in de regering van Alberta steeds meer vooraanstaande functies begon te vervullen, eerst als wetgever en daarna als ambtenaar bij het ministerie, stond zijn geliefde „Sally“ naast hem. Ze verleende hem steun en zorgde ervoor dat de huishouding op rolletjes liep. Hij moest voor zaken naar Europa, West-Indië, Mexico, naar alle uithoeken van Canada en andere streken van de wereld. Wanneer het maar enigszins mogelijk was, vergezelde zij hem daarbij. Een sensationele belevenis uit die dagen was een uitnodiging om te dineren met Koning George VI en Koningin Elizabeth van Engeland. Ze hebben ook met Koningin Eliza-

beth II, Prins Philip en andere aanzienlijke personen gedineerd.

Overal waar ze gewoond hebben, is zuster Tanner actief in de Kerk geweest. Haar oorspronkelijke opleiding en ervaring als onderwijzeres is goed benut in haar hoedanigheid van lerares in het jeugdwerk, de zondagsschool, de JVOOV en de ZHV. Ook haar bestuurscapaciteiten heeft ze eer aan gedaan als wijk-JVOOV- en ZHV-presidente en als raadgeefster in hulporganisaties van de ring. Toen president Tanner over de Westeuropese Zending presideerde, werd zuster Tanner benoemd tot speciaal vertegenwoordigster van hetalgemeen JVOOV-bestuur in Europa en belast met het toezicht op het OOV-werk aldaar; daarmee was zij de eerste in de geschiedenis van de JVOOV die een dergelijke functie heeft bekleed. In 1964

werden haar en president Tanner door de OOV de eervolle onderscheidingen toegekend van gouden arenleesster en meester m-man.

Toen president Tanner in 1960 in vaste dienst van de Kerk werd geroepen als assistent van de Raad der Twaalfen, betekende dit een afscheid van hun geliefde Canadese woning, zowel als van hun familieleden (al hun dochters hebben zich metterwoon in Canada gevestigd). Zonder spijtig achterom te zien hebben zij echter de roeping van het Eerste Presidentschap aangegenomen en zijn naar Salt Lake City verhuisd, waar zij een nieuw thuis hebben gezocht. Tegenwoordig is hun thuis een ruime flatwoning met een grandioos uitzicht op de Vallei van het Grote Zoutmeer en de omliggende berg.

In december 1969 hebben president en zuster Tanner hun vijftigjarige echtvereniging gevierd met een sensationele veertiendaagse vakantie op Hawaï in gezelschap van 38 van hun familieleden.

„Een jaar of twee geleden vroeg mijn man me eens hoe ik graag onze gou-

den bruiloft wou vieren,” herinnert ze zich.

„Daar we destijds bij ons huwelijk geen receptie hebben gehouden, vroeg hij zich af of we er nu misschien een moesten houden. „Weet je wat ik echt graag zou willen doen?” vroeg ik hem. „Ik zou graag met onze hele familie naar Hawaï gaan.”

Hij begon onmiddellijk plannen daarvoor te maken en op 17 december kwamen we allemaal in Seattle bijeen en vlogen naar Honolulu.

Aangezien de studenten van het kerkelijk college van Hawaï met kerstvakantie waren, kon de familie Tanner in de studentenflats logeren en in het cafetaria van dat college eten. Ze maakten gebruik van vele ontspanningsgelegenheden aldaar. Op 20 december, hun trouwdag, genoten ze van een voorstelling in het Polynesische Culturele Centrum.

„Dit was een van die reizen die heus beter zijn uitgevallen dan was te verwachten,” zegt ze.

In de eervolle vermelding van het Ricks College treden woorden als „hoogstaande vrouwelijke eigenschap-

pen” en „inspiratie voor haar echtgenoot” het meest op de voorgrond. Zuster Tanner zelf zegt dat haar geloof in de macht van het gebed een van de grootste invloeden in haar leven is geweest. „Al jong kreeg ik in mijn leven een getuigenis van het gebed,” zegt ze. „Ik herinner mij levendig hoe mijn grootmoeder mij vertelde dat zij eens door haar moeder was meegenomen op een wandeling door het bos, waar haar de sleutel van het gebed werd bijgebracht en haar werd gezegd dat ze beslist altijd moest bidden.”

Hoewel ze vele interesses heeft, maakt Sara Tanner alles ondergeschikt aan haar toewijding en aan haar liefde voor haar man en kinderen.

„Op het ogenblik is mijn enige taak in de Kerk mijn plicht te doen als vrouw van de tweede raadgever in het Eerste Presidentschap,” zegt ze vol trots, „en mijn enig verlangen is de beste echtgenote voor hem te mogen zijn die ik maar zijn kan.”

Sara Merrill Tanner heeft waarlijk de taak van vrouw en echtgenote op zich genomen en die taak eer aangedaan. ○

Zaligheid is een familieaangelegenheid



DOOR PRESIDENT
BRUCE R. McCONKIE
van de Eerste Raad van Zeventig

Toespraak gehouden tijdens de honderdveertigste jaarlijkse algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

De zaligheid is een familie-aangelegenheid. Wij allen zijn leden van Gods familie, van het huisgezin van de eeuwige Vader. Wij zijn Zijn kinderen naar de geest. Reeds vóór de grondlegging dezer wereld hebben wij in gezinsverband met Hem samengewoond. In een van onze prachtige leerstellige kerkliederen zingen wij:

„Zijn daarboven enkel vaders? Neen, dit schokt de rede zwaar, want de rede en d'euw'ge waarheid zeggen: 'k Heb een moeder daar!' „Mag ik als mijn proeftijd om is, als mijn stof tot d'aarde keert, Vader, Moeder, U ontmoeten, in het rijk, waar Gij regeert? Als ik dan geheel volbracht heb

al het werk, door U geboën, wilt dan toestaan, dat ik kome, En voor eeuwig met U woon.” „Heilige Lofzangen” No. 199.

Toen wij nog in Zijn tegenwoordigheid woonden, stelde onze verheerlijkte en eeuwige Vader het plan van zaligheid in, dat ons in staat zou stellen vooruitgang en vorderingen te maken en te worden zoals Hij.

Dit Evangelie-plan gaf al Gods kinderen de gelegenheid en het voorrecht een proeftijd in de sterfelijkheid door te maken en te mogen hopen op een eeuwig leven. Er werd ons allen beloofd dat wij door middel van de verzoening van Christus tot onsterfelijkheid zouden worden opgewekt en dat

wij het eeuwige leven zouden hebben, indien wij de wetten en verordeningen van het Evangelie zouden nakomen.

Nu is het eeuwige leven de benaming voor het soort leven dat God, onze eeuwige Vader, leidt. Eeuwig leven is Gods leven, en Gods leven is eeuwig leven. Als wij dus het eeuwige leven beërven zal dat zijn omdat wij vooruitgang en vorderingen maken en aan Hem gelijk worden.

Als wij als onze eeuwige Vader willen worden, moeten wij klaarblijkelijk onsterfelijk worden, evenals Hij onsterfelijk is; wij moeten het karakter, de volkomenheden en de eigenschappen verwerven die ook Hij bezit; wij moeten de macht, de heerlijkheid en de heerschappij bereiken waarin ook Hij

Zich verheugt, en wij moeten voor onszelf eeuwige gezinnen scheppen naar het voorbeeld van Zijn eeuwig huisgezin.

Nu is het Evangelie dat in deze bedeling door Hem is hersteld een evangelie van eeuwig leven. Het is hetzelfde stelsel van zaligheid dat alle profeten en alle heiligen in alle bedelingen hebben bezeten. Het bestaat uit die wetten en machten waardoor wij tot volmaaktheid kunnen komen, zoals onze Vader in de hemel volmaakt is, en waardoor wij onze eeuwige gezinseenheden kunnen scheppen, vervolmaken en bestendigen.

Het grootste werk van God onze Vader was de schepping. Hij heeft ons het aanzijn gegeven, wij werden geboren als leden van zijn gezin, en door Zijn macht zijn de aarde en al wat daarop is tot stand gekomen, en God heeft Zijn werk perfect gedaan.

Het grote levenswerk van Christus was de verlossing. Tengevolge van Zijn zoenoffer worden alle mensen tot onsterfelijkheid opgewekt, terwijl Zij die geloven in en gehoorzaam zijn aan de hele wet van het volle Evangelie tot het eeuwige leven worden opgewekt. Ook Christus heeft een volmaakt werk gedaan.

De grote opgave voor ieder mens is in het Evangelie te geloven, de geboden te onderhouden en een volmaakte en eeuwige gezinseenheid te stichten en te vervolmaken. De heiligen der laatste dagen streven er dan ook naar hun werk zo volkomen te verrichten als zij maar enigszins kunnen.

Hieruit volgt dat al wat wij in de Kerk doen, draait om het celestiale huwelijk, en om het feit dat de zaligheid een familie-aangelegenheid is.

Vanaf het ogenblik van onze geboorte in de sterfelijkheid tot aan de tijd dat wij in de tempel trouwen, is alles wat wij in het hele stelsel van het Evangelie hebben bedoeld om ons voor te bereiden en te bekwaamen voor het aanvaarden van die heilige orde van het huwelijk, waardoor wij voor dit leven en de toekomstige wereld tot man en vrouw worden gemaakt.

Vanaf het ogenblik dat wij aan elkaar worden verzegeld door de macht en het gezag van het heilige priesterschap, nl. de macht om op aarde iets te binden en het voor eeuwig in de

hemelen te laten verzegelen, vanaf dat moment is al wat verband houdt met de geopenbaarde godsdienst bedoeld om ons te helpen de voorwaarden en bepalingen van ons huwelijksverbond na te komen, zodat dit verbond in het toekomstige leven rechtsgeldigheid zal hebben en van kracht zal zijn.

Het celestiale huwelijk is dus de allerhoogste verordening van het Evangelie en van het Huis des Heren, waardoor het hele werk wordt bekroond. Het gezin is dan ook de voornaamste organisatie in tijd of eeuwigheid.

Dientengevolge behoren wij voor ons eigen gezin meer belangstelling en bezorgdheid te koesteren dan voor al het overige in het leven.

Iedere belangrijke beslissing dient te worden genomen op grond van de uitwerking die deze zal hebben op de gezinseenheid. Onze verkeringsstijd, onze schoolopleiding en de keuze van onze vrienden, onze werking, liefhebberijen en woonplaats, ons maatschappelijk leven, onze omgang met anderen, de verenigingen waarbij wij ons aansluiten, de diensten die wij de mensheid bewijzen en bovenal onze gehoorzaamheid of nalatigheid ten aanzien van de normen der geopenbaarde waarheid—over dit alles moet worden beslist, uitgaande van de gevolgen daarvan op de gezinseenheid. Niets ter wereld is zo belangrijk als het stichten en vervolmaken van gezinseenheden overeenkomstig de levensbeschouwing van het Evangelie van Jezus Christus.

Wanneer de Heer dus tot getrouwde mannen spreekt, zegt Hij: „Gij zult uw vrouw met geheel uw hart liefhebben, en zij zult haar aankleven en geene ander.” (L. & V. 42:22.)

Wanneer Zijn stem door getrouwde vrouwen wordt gehoord, legt deze hun een soortgelijke verplichting op ten aanzien van haar echtgenoten.

Hij gebiedt beide echtelieden: „Gij zult geen overspel bedrijven, noch iets dergelijks doen.” (Zie L. & V. 59:6.)

Wanneer Hij ouders toespreekt, beveelt Hij hen, hun kinderen op te voeden in licht en in waarheid, hun het Evangelie te onderwijzen en hun voorbeelden te geven van godvrezend gedrag.

Wanneer Hij kinderen toespreekt, luiden Zijn voorschriften: „Zijt uw

ouderen gehoorzaam in den Heere” (Ef. 6:1.), en „Eert uw vader en uw moeder.” (Ex. 20:12.)

Wanneer Hij tot gezinnen spreekt, luidt Zijn raadgeving:

„Hebt elkander lief, helpt en steunt elkander;

„Streeft naar de vervolmaking van het leven van alle leden van uw gezin; versterkt de zwakken; tracht uw afgedwaalde geliefden terug te winnen en verheugt u dan in hun hernieuwde geestelijke kracht;

„Zoekt uw verdere familieleden op, die het Evangelie nog niet ontvangen hebben, en nodigt ook hen uit tot Christus te komen en deel te hebben aan Zijn goedheid;

„Strekt eveneens uw handen uit naar uw gestorven bloedverwanten in de geestenwereld, en brengt de zegeningen van het Evangelie binnen hun bereik door middel van tempelverordeningen.”

Er staat geschreven dat noch de man is zonder de vrouw, noch is de vrouw zonder de man in de Here. In de tot volmaking gekomen gezinnen van de Kerk zou men ook wel kunnen zeggen dat noch de ouders zonder de kinderen, noch de kinderen zonder de ouders zijn opgenomen in een gezin dat overeenstemt met de bedoelingen des Heren.

Het ware Evangelie stelt het gezin centraal en concentreert zich op het gezinsleven. De volkomen zaligheid bestaat uit het voortbestaan van de gezinseenheid in de celestiale heerlijkheid. Zij, voor wie die gezinseenheid voortduurt, hebben het eeuwige leven; degenen voor wie die eenheid niet blijft bestaan, hebben het eeuwige leven niet, want de hemel zelf is niet anders dan de projectie van een gezin van heiligen der laatste dagen tot in de eeuwigheid.

Zo groot is die kracht waardoor de zaligheid wordt tweevoudig gebracht, dat deze macht de aarde tot een hemel kan maken en de mens tot een god.

Het meest verheven begrip dat in het mensenhart kan opkomen, is dat de gezinseenheid voortbestaat tot in eeuwigheid en dat de zaligheid een familie-aangelegenheid is.

In de naam van Jezus Christus. Amen.



William H. Bennett

Aandacht voor: ouderling William H. Bennett

Met ingang van één september 1970 zal ouderling Bennett de verantwoordelijkheid voor het toezicht op de Nederlandse zending op zich nemen. Door zijn benoeming zal hij de positie bekleden die vroeger werd ingenomen door ouderling Boyd K. Packer die onlangs werd geroepen tot lid van de Raad der Twaalf Apostelen. Ouderling Packer was zeer geliefd bij de leden in Nederland om zijn grote toewijding aan het werk van de Heer. Hij heeft de leiding gehad bij het organiseren van gemeenten in de zending en heeft belangrijke programma's van de Kerk doen uitvoeren voor het heil en welzijn van de leden.

Ouderling Bennett zal ouderling Marion G. Romney assisteren bij het toezicht op de Westeuropese zendingen. Hij werd op 6 april 1970 geroepen en gesteund als assistent van de Raad der Twaalf. Op dat moment deed hij dienst als regionaal vertegenwoordiger van de Twaalf met het toezicht op de kerkprovincies Logan en Cache.

Die liefde voor studeren is altijd een belangrijk deel van zijn leven geweest. Gedurende de afgelopen acht jaren heeft hij dienst gedaan als hoofd van de academische opleiding voor niet-studenten aan de Utah State University. Taber (Alberta) in Canada was zijn geboorteplaats en daar kreeg hij als jongeman speciale belangstelling voor de landbouw. Aan de Utah State University was hij ook hoofd van de faculteit voor landbouw.

Ouderling Bennett trouwde in de tempel te Logan (Utah) met Patricia June Christensen. Ze hebben zes kinderen in de leeftijd van zes tot zeventien jaar. Broeder Bennett heeft als jongeman al de kracht ervaren die ontstaat door persoonlijke opoffering en hard werken en zijn besluit zijn beste diensten te bewijzen in zijn nieuwe roeping zal een voorbeeld en een zegen voor allen zijn.

Vertrokken



*Buchanan, Paul R.,
Salt Lake City (Utah)*



*Furner, Paul W.,
Provo (Utah)*



*Guy, Richard S.,
Concord (California)*



*Drue K. Palmer,
Arco (Idaho)*



*Rowland, David L.,
Salt Lake City (Utah)*



*Cornelis Z. Stander,
Salt Lake City (Utah)*



*Randy F. Taylor,
Ogden (Utah)*



*Vreeken, Steven H.,
Placentia (California)*

Aangekomen



William F. Oates,
Riverton (Utah)



Wade S. Jardine,
Salt Lake City (Utah)



Greg E. Hunsaker,
New Plymouth (Idaho)



Jones, David K.,
Salt Lake City (Utah)



Verschoor, Floyd Loren,
Wellton (Arizona)



Morgan, Keith B.,
Provo (Utah)



McMullin, R., Bruce,
Salt Lake City (Utah)

„Want zie, het veld is
alreeds wit om te oogsten...”

Het was 10 september toen er twee meisjes met de nachtboot naar Engeland vertrokken om een grote zending te gaan vervullen. Marjolein Schijf en Anneke Doornbos, beiden uit de wijk Rotterdam-Zuid, hebben hiermee een hartewens in vervulling zien gaan: „... indien wij verlangens hebt om God te dienen, zijt gij tot het werk geroepen...”

Marjolein Schijf, eenentwintig jaar, leerde het evangelie kennen door haar moeder. Op 22 juli 1966 werd zij gedoopt. Voor deze zending heeft zij vele waardevolle ervaringen opgedaan als voorbereiding op haar roeping tot zendinge. Zuster Schijf is presidente geweest van het haardvuurcomité van de wijk, ze heeft als lerares lesgegeven in de zondagschool en de OOV en is gedurende twee jaar ringzendinge geweest. Haar kantoorbaan heeft ze nu moeten laten voor wat ze is, maar over twee jaar zal ze weer in ons land terug zijn met een schat aan ervaringen. Zuster Schijf zei dat alle jongeren gestimuleerd moesten worden om op zending te gaan, want ze beseft en heeft al ervaren dat er grote zegeningen aan dit werk verbonden zijn. Haar contactadres is:

South West British Mission
„Well House”
16 Ivy Well Road, Sneyd Park
Bristol 9
Engeland



Anneke Doornbos, Rotterdam-Zuid

Anneke Doornbos, eveneens eenentwintig jaar, werd in november 1962 lid van de Kerk. Ook zij heeft in deze veen aan haar moeder te danken. Ze heeft een zuster die getrouwd is met een bisschop en een broer die inmiddels ook op zending is geroepen. Zuster Doornbos is op wijkniveau vier jaar lang secretaresse van de OOVJV geweest en het afgelopen jaar eerste raadgeefster van de OOVJV. Voorts heeft zij enige tijd lesgegeven in de zondagschool, was twee jaar afgevaardigde van de raad van m-mannen en arenleessters en een jaar muzikleidster van de ring. Vaak is zij ingevallen voor ringzendingen waardoor zij in dit werk al enige ervaring kon opdoen. Het contactadres voor zuster Doornbos is:

Central British Mission
„Cotswold”
185 Pennslane
Walmley, Sutton Coldfield
Warwickshire
Engeland



Marjolein Schijf, Rotterdam-Zuid

Op de afscheidsbijeenkomst wees zuster Van de Put op het gevaar waaraan iedere zending blootstaat: ontmoediging. Ontmoediging, de oorzaak van vele mislukte ondernemingen. Alleen door nog harder te werken en door het inroepen van de hulp van de Heilige Geest worden negatieve dingen positief. Zuster Doornbos zei: „Iedereen moet proberen een licht te zijn voor zijn medemens, zoals een vuurtoren.” Wij wensen deze twee zusters toe dat zij zo'n licht mogen zijn en dat zij en de mensen die zij zullen ontmoeten de zegeningen zullen ontvangen die de Heer hun zo graag wil geven. Veel succes: „... het veld is alreeds wit om te oogsten...”



Aukema, Auke D.,
Harlingen



Essers, Guillaume M. L.,
Maastricht



Weening, Jan,
Groningen



Van Hauweghem, Eva,
Brussel



Rossmalen, A. Ch. S.,
Breda



Van Lottum, Harry,
Breda



Kijf, Reint,
Apeldoorn



Wins, Guy R.,
Antwerpen



Vels, Berendina,
Apeldoorn



Feith, E. W.,
Apeldoorn



Lenders, Jean Pierre,
Antwerpen

Zending-voor-twee- weken

De jeugd van Nederland en Vlaanderen kreeg evenals vorig jaar de gelegenheid om te dienen als zendelingen-voor-twee- weken. Zonder enige terughoudendheid werden er getuigenissen gegeven die spraken van de vele waardevolle aspecten van dit zendingsprogramma. Een jonge zending verklaarde: „Ik heb in deze laatste week meer geleerd dan in welke andere week van mijn leven ook.“ Een ander getuigde van zijn verlangen een volledige zending te vervullen: „Ik heb genoten van deze twee weken durende zending en ik hoop over enkele jaren een volledige zending te kunnen vervullen.“

Een belangrijk gevolg was ook dat de getuigenissen van de jonge heiligen der laatste dagen veel sterker waren geworden: „Mijn getuigenis is enorm versterkt, het meest dankzij de hulp die mijn collega mij gegeven heeft. Nog nooit ben ik zo dicht bij God geweest als in deze laatste twee weken.“ De jonge mensen die dit werk deden, werden gezegend met een groter inzicht in het zendingswerk, met sterkere getuigenissen en met het meemaken van verscheidene fijne doopplechtigheden.

Er waren elf zendelingen geroepen en ze werkten samen met full-time zendelingen in de plaatsen Apeldoorn, Haar-

lem, Heerlen en Geleen. Er werd hard gewerkt. De zendelingen-voor-twee- weken deden dit met enthousiasme en een groot verlangen. Voor hun inspanningen bij het opbouwen van Gods koninkrijk hier in Nederland en Vlaanderen werden ze dan ook rijk gezegend.

In dit nieuwe jaar zullen bepaalde, bewaarde mensen gaan dienen als districts-zendingen, waarbij ze tenminste twee avonden per week met de full-time zendelingen zullen werken. Zoals deze jonge mensen kunnen getuigen: de Heer dienen als deelzending geeft grote vreugde en voldoening.

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING

Gedoopt in de Nederlandse zending

American serviceman's branch

Richardson, Donald Day, 18 mei 1970
Hardison, Leland Ben, 18 mei 1970
Merritt, Clayton Earl, 18 mei 1970
Merritt, Lorrie Ellen, 18 mei 1970

Apeldoorn

Feith, Leendert Richard, 14 augustus 1970
Passmann-Steenbergen, Hendrica Carolina, 14 augustus 1970

Gent

Praet-Barasics, Aranka Barbara, 15 augustus 1970
Praet, Mario Edmond Joseph, 15 augustus 1970
Praet, Robert Antoon, 15 augustus 1970
Boussy, Marc Néotère Mariette, 15 augustus 1970

Heerlen

van Hoogdalem, Willem, 14 augustus 1970

Nijmegen

Schultz, James Helenus, 31 juli 1970
Schultz-Mulder, Ida Magdalena, 31 juli 1970

Gedoopt in de Hollandse ring

Dordrecht

Beerman, Marius Christiaan, 17 augustus 1970
Beerman-Pijpers, Adriana Catharina, 17 augustus 1970

Rotterdam-Noord

van den Bos, Bernardus Markus, 26 juni 1970
van Dam, Pieter, 30 juni 1970
van Dam-van Eijken, Willemetje, 30 juni 1970

Verhoging en ordening in het priesterschap

American serviceman's branch

Stiggins, Charles Frank, priester, 8 maart 1970
Merritt, Warren Keith, diaken, 17 mei 1970
Richardson, Robert Carl, leraar, 16 juli 1970

Ede

Kalkhoven, Louis, leraar, 26 juli 1970

Maastricht

Bodden, Jules Maria, priester, 7 juni 1970

Emmen

Deeders, Simon Herman, priester, 21 juni 1970

Groningen

Bakker, Jan, leraar, 5 juli 1970
Poort, Folkert Johannes, leraar, 21 juni 1970
Gout, Martin Steven, leraar, 12 juli 1970

Heerlen

van Steijn, Johannes G., leraar, 2 augustus 1970

Rotterdam-Noord

Tenthof van Noorden, Henri J. A., hogepriester, 24 mei 1970
van den Bos, Bernardus Markus, diaken, 5 juli 1970
van Dam, Pieter, diaken, 12 juli 1970

Geboren

Maastricht

Bodden, Andreas Jacobs, 18 april 1970

Groningen

de Jonge, Jelmer, 25 april 1970

Delft

Brouwer, Melanie, 17 februari 1970
Schenkels, Hendricus Petrus, 16 juni 1970

Gezegend

American serviceman's branch

Hardison, Cynthia, 3 mei 1970
Merritt, Melissa Diana, 5 april 1970

Groningen

Leijendekker, Robert Franciscus, 7 juni 1970
de Jonge, Jelemmer, 7 juni 1970

Antwerpen

Vahle, Cornelia Agneta Regnera, 2 augustus 1970

Rotterdam-Noord

Stubbe, René Benjamino Enrico, 7 juni 1970
Stubbe, Ersri Claudia Alexandra, 7 juni 1970

Overleden

Gent

Marchand, Gilbert Alois Gaston, 14 februari 1970

Medewerkers gevraagd voor onze offset drukkerij en binderij.

Jonge mannen en vrouwen die graag in het Distributie Centrum te Frankfort willen werken, worden verzocht om hun sollicitaties met uitvoerige gegevens over hun opleiding en ervaring te zenden aan:

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage
c/o Herrn Karl-Heinz Uchtdorf
6000 Frankfurt/Main 50
Eckenhaimer Landstraße 262
Duitsland

12 NOV 1970

Onze woorden zijn beter dan ons voorbeeld

DOOR RICHARD L. EVANS

Natuurlijk zijn wij bekommerd over onze jongelui, over hun moeilijkheden en over de vrijgevochten levenswijze die enigen van hen er wel eens op na houden. Moeten wij echter niet toegeven dat een van de oorzaken van die bezorgdheid is dat zij ten dele het produkt zijn van de zedelijke, geestelijke en materiële sfeer die de ouderen somtijds hebben toegelaten of mogelijk gemaakt, door de daden, de opvattingen en het voorbeeld van anderen, nu eens de ouders, en de onderwijzers, dan weer de vervaardigers en verkopers van bepaalde produkten; de producenten en leveranciers van onkuise vormen van amusement; zij die de hand hebben gelicht met de handhaving van de wetten; zij die de onbetamelijkheid hebben uitgebuit uit winstbejag, de zedelijke geboden hebben laten varen en de veilige waarborgen van het leven hebben getart.

Moeten wij niet in alle eerlijkheid toegeven dat een groot deel van de moeilijkheden van de jonge mensen is teweeggebracht door de onachtzaamheid of de verkeerde leiding der volwassenen, die hebben nagelaten een voorbeeld te stellen dat de jeugd met een gerust hart kon navolgen. Niet dat de jongeren vrij zouden zijn van verantwoordelijkheid voor hun eigen daden en beslissingen, maar er zijn anderen die beter moesten weten, die een deel van die verantwoordelijkheid voor hun rekening moeten nemen voor alle mogelijke devaluatie der levensnormen die wij om ons heen zien.

Wij **zeggen** het hun beter dan dat wij hen **voorgaan** — en zelfs **zeggen** wij het hun niet zo goed als wij zouden moeten. Overigens voorzien wij hen materieel meer en meer van al het nodige, en steeds minder in zedelijk en geestelijk opzicht; voorts laten wij hen vaak hun gang gaan met te weinig vruchtbare activiteit, en vergeten wij dikwijls dat zij in staat zijn veel meer te leren, te doen en te zijn; bovendien zullen zij in sterke mate voldoen aan de verwachtingen die wij van hen koesteren — als wij het hen maar vroeg genoeg vragen en hun een voorbeeld geven door de oprechtheid van onze eigen levenswandel. Wij behoren hen zo vroeg mogelijk te laten delen in het dringende werk dat er in de wereld gedaan moet worden, en er voor te zorgen dat hun ernstig dienstbetoon wordt toevertrouwd en tot taak gesteld.

Waar wij hen **vormen**, zullen wij er goed aan doen er terdege op te letten dat wij hen ook **laten zien** hoe ze **behoren** te zijn door wat wij zelf **zijn**. Immers, opwaarts of neerwaarts, goed of slecht, gelukkig of ongelukkig, zedelijk of onzedelijk, rein of onrein, bekwaam of onbekwaam, wij moeten delen in de verantwoordelijkheid voor **hun** levenswandel. Het is goed het hun te **zeggen**, maar het is volstrekt noodzakelijk dat wij hun een goed **voorbeeld** geven.

